

வேதியரோழக்கம்.

ச. அதிகாரம்.

வேதியர் தொழில்செய்தம்.

(The Catechists' preparation.)

தன் னோடே மந்தவருங்கரையேற உதவி உபாயஞ்செய்யுந் தொழில் முன்சொன்னபடி அரியதேவதொழிலாகையில் அதை உத்தியோகமாகச்செய்ய முற்படுதலின் குறைவரா தபடிக்குமிதவும் பிரயாசப்பட்டக்கடவர்களாகையால் ஸூத்ரி அதற்கு வேண்டிய ஆயத்தமேதென்றிங்கே சொல்லிக்காட்டுவோம். கம்முடைய கத்தாரியிய பேசுகாதர் கம்மையிரட்டிக்க மனிதனானதொழிய கம்முக்குத் தரும் வழியைக்காட்ட இங்கே குருவாக வந்தருளினார். இதனைப் பற்றி நாமே கட்டுரைப்படியே நீங்களுக்குச் செய்யக்கடவீர்களென்றார். அவரோவென்னில் எல்லாத்துக்குங் குறையற்ற வல்லவரல்லாத்தையும் வருவரவறித்தவராகியுந் தமக்கு முப்பது வயது நிறைந்தபின்புமாத்திரம் உபதேசஞ்சொலவத் துவக்கினாரென்றும் துவக்கமுள்ளே வளத்திறப்போய் உபபாசமாய்த் தியானத்தில் ஈரப்பதராசுமிருந்த அருள் தவந்தை முடிந்தாரென்றும் வேதத்திலெழுதப்பட்டதறிவோம். அவர் தாம் பன்னிருவயதிற்கோவிலிருந்தபோது ஸூத்தோர் சொன்னதை வணங்கியுணர்வாய் அவர்களின் விளக்கேட்கவும் இருந்தாரென்று கவிசேஷகரொழுதினார்களல்லவோ? இதிப்படியாகையார் சிலரொருதவமுய்த் தியதியினை குராயினும் இருபத்தெட்டுப் பிரசங்கங்களைக் கிளிப்பிள்ளைபோற்படித்தயாத்திரத்திற் படிக்கிறவர்களுக்குள்ளே இருக்க காணி மந்தவர்களைப்படிப்பித்து உபதேசிகளாகச் சுதந்தரமாய்க்கேட்கக்கண்டு நாமென்னசொல்லக்கடவோம். இந்தத்தேவதொழிலின் அருமையை எவ்வளவாகியுந் தந்தாலல்லவோ வயது முற்றமுதும் புண்ணியங்களைச் சம்பாதிப்பாடலும் இதற்குத் துணியப்பயப்படுவார்கள். ஆகலும் நாலெழுத்தொருபட்டக்கட்டி நான்கிடறிநிச்செய்வோளிக்க அறியாமுன்னே பிறர்க்குபாத்தியாக நினைப்பாருண்டோ? எவ்வகைமாமுடையவகைப்புல்லமுதலாய்முனத்தவுடனே கிறமையிற் காய்ப்பதுண்டோ? இறகுமுனத்தபருவத்தல்முற்றமுன்னே இவன்புறவைகட்டைவிட்டுப் பறக்கத்தனியுமோ? துணிந்தாலும் பருத்துக்கரையாகுமொழிய அதிலொன்றாகிலும் பிறைத்துப்பறக்குமோ? குலநான் முடியமுன்னே பிறந்தபிள்ளைபெரியதாவது காண்பாருண்டோ? நாசகவாமேற் கவரையேற்றுவதித்தால் அடியோடிகுந்த விழுவதொழியக் குறித்தவியென்று முடியுமோ? இப்படியெல்லாம் பருவத்திலாக வேண்டுகென் னிருக்க இரத்தத் தேவதொழில்வெ மாதந்திரம் பருவமுமாய்த்தமும் தேவையிலையென்று நினைப்பார்களோ? என்ன? கம்முடையகத்தாராவெனில் அப்படிநினைபாமல் முன்சொன்னபடி தாஞ்செய்ததுத் தவிர அப்போலதவரை உபதேசிகளாக லதாயித்து எங்குஞ் சத்தியவேதத்தைப் போதிக்கக் கட்டையிட்டாலும் உடனே போகவிடாமல் அற்செய்கிஷ்டனுக்காவென்பவர் கவிசேஷத்தினிருபத்து நாலாமதிகாரம் நார்பத்தொன்பதாம் வசனத்தில் எழுதினபடியே “இலெபித்தசார் துவின் வரங்களை அத்தருரிய வல்லமையுடைவாரமுடட்டுமெக்கும்போகாமல் ஹரினுட்கார்த்திருக்ககென்னே.” இலெபித்தசார் தரும் வல்லமையேசுகாதர் தாமே அப்போலதவருக்குக் கொடுக்கக்கூடாதிருந்ததோ? கூடினுமிரத்ததொழிவல்லவேண்டிய ஆயத்தமின்றித் துணியலாகாதென்று காட்டத்தாமே அதற்கு வேண்டியவரங்களைக் கொடுத்தவுடனே அனுப்பாமற்பரிசுத்தாயினுடைய உதவி வருத்தினபடியும் பலகாட் காத்துக் கொண்கருக்கக் கட்டையிட்டார். மீளவும் இரத்தத் தொழிலுக்கு வேண்டிய ஆயத்த மெப்படிக்காத்ததென்று இதிவெதானே அறியப்படுமே, அநெப்படியென்னில் பரிசுத்தாவியாசிய பராபரன் அப்போலதவர்மேலறிவி அவர்களே உபதேசஞ்சொலவதற்குரியாகச் செய்யத்த வரங்கெனிகுறையென்பதும்வோம். முதலாவது சகல சாத்திரத்திறையும் சகலபாணையையும் வந்ததைத் தந்தார். இரண்டாவது தேவபத்தி முதற் சகலபுண்ணியங்கையும்கிணரவுதிறையாகவுந் தந்தார். இந்த இருவகையாய்த்து

ஞ் சத்தியவேதத்தைப் போதித்துப் புறத்தியாரையும் கரையேற்றவேண்டியதாமே. ஆகையால் முடிக்கல்லிச்சாத்திரம் வேண்டியதென்போம். வேதசாத்திரங்கெல்லாம் மற்றச் சாத்திரங்களினும் அரியதாகிலும் அதைப் படிப்பிக்கத்தணிந்து உபதேசிகளாகத் தரிசுறவர்கள் மற்றதிலொன் றுமறியார்களென்று கண்டாள் எல்லாத்திறுத்தமசாத்திரத்தைப் பிறர்க்கோதுவிப்பதெதென்றஞானிகள் சொல்லார்களோ? யேசுகாதர்முதலாய்ச் கவிசேஷக்கலெழுதினபடியே வேதவுணர்ச்சியைப் போதித்துக்கொண்டு திரிவதை யுதர்க்க்கண்டு தன் தேவசுபாவத்தால் அவரெல்லாதையும் அறிந்தவரென்றறியாமற்பன்னிக்கூத்திவியர் படிக்கக்காளுமே இப்படிப்படியாதவர் வேதத்தைப் படிப்பிக்கிறதாவதெதென்றார்கள். ஆகையார் சில உபதேசிகளைப் பார்த்தும்பொழுது நாமமுதலாய் திரியாமாமே உபதேசிகளாய்த் திரிந்த சிலரே இருசொற்பிழையாமலெழுதவுமியுலரி தவருடல் வாசிக்கவும் மாட்டாமற் சத்தியவேதத்துக் கிழ்ச்சியாகவும் அஞ்ஞானிகள் கம்மை கைக்கவும் திரிவார்களல்லவோ? நாமேயறியக்கூடிய சில கிறிஸ்தவர்களுக்கு ஒரு உபதேசி சரித்திரப்படித்ததை வாசித்துக்கொண்கருக்கையில் எழுத்துத் தவறச்செய்வதும் வருவ வசனமும் மடங்கவிடறிக்குழந்த் தாமாமுகிறதைப் பொருமற் கூடநின்ற அஞ்ஞானியொருவன் அப்படிதகத்தைப் பறித்து நெடுநோமெல்லாருக்கும் வாசித்துக்கொண்டிருந்தான். உபதேசிக்குத்தானே அஞ்ஞானியொருவன் கம்முடைய ஞானபுத்தகங்களை வாசிக்கவேண்டியதின் பின் அஞ்ஞானிகள் கம்மை கைக்கத்தால் நாம் தவருணிந்து நானாவதொழிய மடபடிசெய்வதுண்டோ? இதெல்லாஞ்சொல்லும்போது நீங்கெல்லாரும் தொல்காப்பியனாரொப்பக் கவிராயாகவேண்டுமென் றசொல்லவோமோ? அப்படியே உபதேசிகள் உலக்கல்லியிலும் கிசர்லலாத சாஸ்திரிகளானால் பாக்கெத்தானையாகிலும் கண்ணிடமாக முகத்திரண்டு புண்ணடைபதென்றப்போல ஒன் றுமறியாத உபதேசியை உபதேசியென்னப்படவோ? உழவரிபாத குடியானவனும் ஆயுதம்பிடிக்க வறியாதசெவகனும் கண்டேறியாத கித்திரகாரனும் கைவழங்காத சிவம்பக்காரனும் சப்பாணிக்குத்தரும் ஊமைத்தாதரும் இவர்களை ஒன் றுமறியாத உபதேசிகளுக்குச் சமனமென்னக்கடவோம். இதெல்லாமிப்படியாகக்கொள்ள உபதேசியாகுமுன்னே எவ்வளவாகலும்படிக்கப்பிரயாசப்பட்டவன் உத்தியோகம்வந்தபின்புகையிலொரு கவடியொடாமலும் தானே ஒருவரியெழுதாமலும் கிடப்பவன் நினைத்த கருத்தென்ன? தனக்குப் படிப்பெல்லாம் வந்ததென்று நினைத்தானோ? தன் தொழிலுக்கு இப்படிப்பெல்லாம் ஆக தென்று நினைத்தானோ? இவ்விரண்டிலும் அவனினத்ததெனில் இந்தத் தொழிலுற் பிறரைக் கரையேற்ற ஆண்டவருக் கூழியஞ்செய்ய நினைப்பாய் தனக்குச் சம்பளம்பருவதுமாதந்திரம் கினைத்தான். ஆதலார் சத்தியவேதத்தைப் பரப்பவும் திருச்சபைக்கூழியஞ்செய்யவும் படிப்புவேண்டியதானாலும் அது தானினத்த கருத்தல்ல ஆகையில் தனக்குத்தயோகமமைத்தவுடனே தானினத்ததைக் கைக்கொண்டதினும் படிப்பைக் கைவிட்டான். ஆகையால் இப்படிக்கொத்தவராரெனில் ஆண்டவரைச் சேவியாமற் திருச்சபைக்கூழியஞ்செய்யாத வயிற்றுப்பதேசிகள்தானே ஆகிலும் அற்செய்கிஷ்டகென்னப்பர் பலிப்பியருக்கெழுதினபடியே இப்படிப்பட்டவர்கள் இயேசுகாதருக்கூழியஞ்செய்யாமல் தம்பிழைப்பை மாத்திரத்தேடித்தம் வயிற்றுந் தே தங்களுக்குத் தெய்வமாகையில் வயிற்றித்து புழுத்தகாலத்தல் சருவகெடுகனே அவர்களுக்குக்கத்யாம். இதுவுந்தவிர இப்போது முதலாயுதம்பிடியாத சேவகனுக்கு எந்தினநாள் சம்பளம் கட்டும். சேவியாமல் வாங்கினசம்பளத்துக்கு மின்தர் கோராராயினும் ஆண்டவர் தனக்குக் கண்டிதமாகக்கொண்டாரோ? என்ன? இத்தவே சொன்னதைப்பற்றி யேதாவிதிக் கற்றவர்கள் தங்களை எண்ணியடைந்த கலவிபின் ன்றி ஆங்காரம் கொள்ளவுவேண்டாம். இயேசுகாதர் தமக்குப்பதேசிகளாக அப்போலதவரைக்கொண்டு தெரிந்தவல்ல ஒருவனையாகிலும் கலவி வலவனாகத் தெரிந்தவல்லவ. வேதத்தைப் போதிக்கக் கலவியே உதவுமென்பதற்குப் பரிசுத்தாவியானவரைக்கொண்டு சகல சாத்திர

கூடியும் அப்போஸ்தலருக்குத் தந்தவர் தாங்கள் கற்றதாலால் தத்தொழில் முடிக்கலாமென்றெண்ணுதத்தந்த தாங்கள் படித்த கல்வியிலலாரைத் தெரிந்துகொண்டார். நாமோவெனில் ஆண்டவரை வீணாகச் சொதித்தாற்போல் அற்புதமாகக் கல்வினை நமக்குத் தருவாரென்று பார்த்துக்கொண்டாராமற் பிரயாசப்பட்டுப் படிக்கவேண்டியதுதானே. படித்தாலும் புறத்தியாரையும் கரையே நின்றுதொழில் ஆண்டவருதவியாகுமொழிய நாம் கற்றதாலாலாகாதெல் லறினான்றுதிருப்பது நியாயத்தானே. ஆண்டவரெவரார் பகைகவரை வெல்லக் கிதையோன் உட்குள முப்பத்திராயிர ன் செவகர்களுக்குள்ளே ஆண்டவர் முந்தையுபேரைத்தெரித்து ம ற்வார்களைப் பாசவிட்டதெல்லவர அந்த முந்தைய செவகர் முத ல ஆயுதமெடுக்கவொட்டாமல் அற்புதமாக நூற்றிருப்பதினியும் பகைவா சாவச்செய்து மிகவும் அரியவெற்றியைத் தந்தாரென்று வேதத்திலெழுதப்பட்டதல்லவோ? இதைக்கண்டெடுத்த பகைவ ர்மேவே படைபைக்கட்டாமலும் ஆயுதமெட்டாமலும் புதுபைபா க வெற்றியாகுமென்றிருந்தால் கல்லதோ? ஆகிலும் கம்மாலான தெல்லாந்தையெத்யெத்யின்பும் ஆண்டவருதவியாற்குமமாகவே ஊமென்று நிச்சயிப்பதே நியாயம். இதினாலல்லவோ பலமுறை நன்றாய்ப்படித்த உபதேசி ஒருவன் உயர்த்த நியாயங்கள் இருள மத்தெளிந்து கனிவ சனங்களை வழுவறச் சேர்த்திக் கல்வியாய குகப் பேசினவிடத்தில் அவன் தன் சாத்திரத்தை எண்ணினதினா ட்பயனென்றின்றுப்போவான். அவன் போனபின் ஒரு கைம்பெ ண்சாதி வந்து தாழ்ச்சியினுன்றிப் பிறருயிரைக் கரையேற்றவா சையிருதியாற் சொன்னதைக் கேட்டுமனந்திரும்பிச் சத்தியத்தை யறியவும் மோட்சவழியிற் சேரவுந் துணிந்து முன்னுபதேசி நியா யங்களுக் கசையாதவர்கள் இவன் புன்சொன்னென்கவருவதைக் கண்டோம். இதினாற் கல்வ சாத்திரமந்தத்தொழிலுக்கு கல்லதா யினும் தாழ்ச்சி முதற் பல புண்ணியமெல்லாம் அதிர்வுபு மிகவே ண்டியதென்றசொல்லக்கடவோம். ஆகையாற் பரிசுத்தாயி அ ப்போஸ்தலர்மேலிறங்கிச் சகல சாத்திரமுறியவுஞ்சகலபாஷை யும் பேசவும் வல்லமைத்தபோது விசேஷமாய் அவர்எனிடத்திற் பயபத்தி விசுவாசம் மற்றச் சகல புண்ணியங்களையும் அளவுமின் றி மாறுமீன்றி கிறியாகத் தந்து சத்தியத்தைப் போதிக்க ஒத்த உபதேசிகள ன்கிறொன்றற்றிலோம். இதினாலல்லவோ முன் காட்டின படி அற்செய்கிஷ்ட சின்னப்பர் “உண்ணக்காத்தலும் பிறரை யுணர்த்தலுஞ்செய்யாய்” என்று தியோத்தேயருக்கெழுதினார். பிறரையுணர்த்தா முன்னே உபதேசிகள் தங்களைக் காக்கவேண்டிய தானே. கடுகிணாத்தொட்டோருநீர் பிடிக்குமோ? என்ன ஆம ணக்குருட்டால் ஆச்சாவினையுமோ? என்ன அத்தன்மையாற் கோ பத்தைக்கொண்டு பொறுமையும் காமத்தைக்கொண்டு தவஞான மும் ஆய்காரத்தைக்கொண்டு தாழ்ச்சியும் பாவங்களைக்கொண்டு புண்ணியங்களும் பதிக்கப்படுமோ? என்ன? நீ உட்பயபத்தி தாழ் ச்சிக்கிற பொறை ஞானம் மற்றச் சுகிந்தபுண்ணியம் யாவையுங் கொண்டிருந்தாலல்லவோபிறரிடத்தில்அவைகளை வினப்பதற் குரிய வனாய்ப். நீருட்கொண்டமேகம் மழைதருமொழிய வெண்ணையப் பட்டார்த்த மாகுகள் பெய்வது காண்பாருண்டோ? தனக்கில்லா ததைப் புறத்தியாருக்குக் கொடுப்பாருண்டாகில் நீயும் புண்ணிய மல்லாதவனாயினும் மற்றவர்களைப் புண்ணியவாண்களாகச் செய் வாய். ஆகையால் இந்தத் தேவ தொழிலைச்செய்ய ஆசையுள்ள யாவரும் இயன்றமாத்திரம் கல்விச்சாத்திரம் படிப்பதன்றியே உ த்தியபுண்ணியங்களெல்லாத்தையும் உத்தமமுறையாற் சம்பாதித் துத் தாங்கள் அதற் காயத்தஞ்செய்யக் கடவார்கள். செய்யா ராயின் மணன்மேலேற்றின கோபுரம் விழுவதுபோலவும் வெரில் லாமரமே காய்வதுபோலவும் இந்த ஆயத்தமில்லாத உபதேசிய மீத்தத் தொழிற்பயன்கொள்ளாமற் கெடுவானென்பதற்குச் சத் தேகமில்லை. இந்த இரண்டாம்வகை ஆயத்தம் மிகவும் வேண்டி யதாகையால் இந்த விஷயத்தில் இனிப் பல அதிகாரங்களிலே ப லவற்றையுஞ் சொல்லுவோம். ஆதலால் இதிலே இம்மாத்திரஞ் சொன்னது போதுமென்றிருக்கிறோம்.

நான் காமதிகாரம் முற்றுப்பெற்றது.

மகம்முது சுமயநூல்.—AL-KORAN.

(History of Noah compared with that given by Moses.)

கோவாலினுடைய சரித்திரத்தைத்திருத்திச் சொல்லியது.

கோறர் எக. அதிகாரம்.

க. மோசே எக. அதிகாரம்.

அதிகமர்க்கமுள்ள பரா பரன் முன்னிற்க. — சத் தியமாகவே நாய் நோவா வெண்பவனைத் தனது ச னங்களிடம் அனுப்பித் து யரப்படத் தக்க தண்ட னைவர முன்னமே அவனு டைய சனங்களை எச்சரிக்கு ம்படிக்கு அவனிடத்திற் சொன்னோம். அப்பொழுது நோவா சொன்னது, எனது சனமே! மெய்யா கவே நான் ஒரு பிரசங்கி. ஆகையால் பராபரனுக்குத் தொழும்புசெய்து அவ ருக்குப் பயந்து எனக்குக் கீழ்ப்படியுங்கள் அவர் நீங் கள் செய்த பாவங்களில் ஒ ரு பாகத்தை உங்களுக்கு மன்னித்துக் கொஞ்சக்கா லமட்டுக்கும் ஒரு தவணை தருவார். அதன்பிறகு உங் களுக்கொரு தவணையுந் த ரவேமாட்டார். நீங்களறி வாளிகளானால், நீங்கள் இத் தை உணருவீர்கள். அவன் சொன்னது, ஆண்டவனே மெய்யாகவே இரவு பகலா க எனது சனத்தை வரும் படி யனழத்தேன். ஆன லும் நான் அவர்களை அழைக்கவழைக்க அவர்கள் அ ரோசிப்பதிகமறிகமாக அ பிவிருத்தியாகின்றது. அவ ர்கள் செய்த பாவங்களை நீ ர் மன்னிக்கும்படிக்கு நா ன் அவர்களைச் சத்திய விசுவாசத்தண்டை அழைக்கிற போதெல்லாம், அவர்கள் தங்கடங்கள் காதுகளைப் பொத்திச் சீலையினுள் முடி க்கொண்டு விசுவாசகினைத் த லேதானே அதிகமதிகநிலை கொண்டு எனது ஆலோச

கு. அப்பொழுது பூமியெ னிதருடைய அக்கிரமம் பெரி யிருக்கிறதென்றும் அவர்களுட ய இருதப் சித்தத்தின் யோசனை கெல்லாம் காடோமச் சிவ யாகவே இருக்கின்றனவென்ப பராபரன் கண்டு,

எ. அப்பொழுது பராபரன் திருவுளம்பற்றினது, நான் மன் றர்களை உண்டாக்கெனதிருவேசை கு மனஸ்தாபம் வந்தது ஆக யால் நான் கிருட்டிந்த மன்தவ யும் அவர்களுடனே கட மருங் களையும் ஊர்வனவற்றையுங் காசத்துப்பறவைகளையும் மூய் லே இராதபடிக்கு அதித்தப் போடுவேனென்றார்.

அ. கோவாவெண்பவன்மாத்த ரம்பராபரனுடைய பார்வை யே கருபையடைந்தான்.

க. கோவாவின் சத்தியவாத நோவா தன் தனமுறையிலிருந் தவர்களுக்குள்ளே நீதியும் உண்மையுமுள்ளவனாய்த் தேவனுக்கு ட் கியமாய்க் கட்டி,

ம. சேம் காம் தியாப்பேற் தென்னும் மூன்று குமாரர்களும் பெற்றான்.

மக. அப்பொழுது கோவாவுட னே தேவன் திருவுளம்பற்றினதா வது பூமியானது மனிதருடைய கொடுமையினாலே திறைத்திருக்க மடியால் எல்லா மாமிச தேவிகளுக்கு முடிவுவரத் தீர்மானித் தேன் அவர்களைப் பூமியோடுகூ ட அதித்துப்போடுவேன்.

மச. நீ உணக்காகக் கொப்பே ரென்னும் மரக்களால் ஒரு பே றையைய உண்டாக்கி அத்தப் பே றையிலே அறைகிறுக்கச் செய் து அதற்குள்ளும் புறம்புமாக உச் சிரம் பூசுவாயாக.

மள. அப்பொழுது நான் வான த்திங்கீழ் சுவாசமுள்ள மாமிச தேகம் யாவையும் அழிக்கும்படி பூமியின்மேற் சலப்பினையம் கா ப்பண்ணுவேன் பூமியினுள்ள பா வும் மாய்த்தபோம்.

னையைக் கறுவத்துடன் அயல் உன்னுடனே என்னுடைய உடம்படிக்கையை ஏற்படுத்தவேன். ஆதலால் நீயும் உன்னுடனே கூடலிருக்கிற உன் குமாரரும் உன் மனைவியும் உன் குமாரருடைய மனைவிகளும் பேழைக்குட் பிரவேசிக்க வேண்டும்.

எ. அதிகாரம். யக. வச. நோவாவுக்கு அதுமாகும் வயதானும் வருஷத்திலே இரண்டாம் மாதம் பதினேழாம் நாளிலே அகாதமான பாதான ஊற்றுக்களால் லாம் பிளந்தன. வானத்தின் மதகுக்குள் திறக்கப்பட்டன.

கோறன். ௫௭. அதிகாரம். நோவா தனது ஆண்டவனை அபயமிட்டழைத்துச் சொன்னதாவது “மெய்ப்பாகவே எனது சத்துருக்கள் மிகுசிவிட்டார்கள். ஆகையினால் என்மேற் பழிவாங்கும். நாங்கள் பரமண்டலத்தின் கதவுகளைத் திறந்து பூமியானது நீருற்றுக்களாய்ப் பிழக்கும்படிக்குப் பண்ணினோம். அப்போது பரமண்டலத்திலும் பூமண்டலத்திலுமுள்ள சவங்கள் முன்குறித்த தீர்ப்பின்படியே ஒன்றோடொன்று பொருந்திற்று. பலகையும் ஆணியுங்கொண்டியற்றின பேழையில் வைத்து அவனைச் சுமந்தோம். அது எங்கள் கண்ணுக்குக்கீழாக முன்னேறியேறி அசைந்து கொண்டிருந்தது. நீங்கள் அவனை நன்றிகேடாய் இப்படிக்கேடுசெய்ததினாலே அவனுக்குப் பதிலுபகாரமாக இப்படி எல்லாஞ் செய்தோம். ஒரு அகையாளமாக இப்பேழையை விட்டோம். இப்படிவிட்டதினால் ஆராகுதல் பத்தியடைந்தானா? எனது பழிவாங்குதலும் பயமுறுத்துதலும் எவ்வளவு கொடுமையாயிருக்கின்றது.

இஃது கோருணப்பற்றியாராகுதல் ஸூலம்பரமாய் அறியும்படியிருப்புகில் கோறன் முற்பகுதியில், யஅ. உன்னுடனே என்னுடைய உடம்படிக்கையை ஏற்படுத்தவேன். ஆதலால் நீயும் உன்னுடனே கூடலிருக்கிற உன் குமாரரும் உன் மனைவியும் உன் குமாரருடைய மனைவிகளும் பேழைக்குட் பிரவேசிக்க வேண்டும்.

எ. அதிகாரம். யக. வச. நோவாவுக்கு அதுமாகும் வயதானும் வருஷத்திலே இரண்டாம் மாதம் பதினேழாம் நாளிலே அகாதமான பாதான ஊற்றுக்களால் லாம் பிளந்தன. வானத்தின் மதகுக்குள் திறக்கப்பட்டன.

யஉ. காற்பது நாள் இரவும் பகலும் பூமியின் மேற் பெரு மழை உண்டாயிற்று.

அ. அதிகாரம். க. வச. பின்பு தேவனுடைய நோவாவையும் அவனுடனே கூடப் பேழையிலிருந்த காட்டு மிருகங்கள் எல்லாவற்றையும் சாதுவான மிருகங்கள் எல்லாவற்றையும் நினைத்துப் பூமியின் மேற் காற்றடிக்கப் பண்ணினார்.

யஅ அப்போது நோவாவும் அவனுடனே கூட அவனுடைய குமாரரும் அவன் மனைவியும் அவன் குமாரருடைய மனைவிகளும் அதை விட்டு வந்தார்கள்.

யஉ. பின்பு நோவா பராபரனுக்குப் பல்பீடங் கட்டிச் சகிரமான சகல மிருகங்களிலுஞ் சகிரமான சகல பறவைகளிலுஞ் சில எடுத்து அவைகளைப் பீடத்தின் மேல் தகனப் பவீளாக இட்டான்.

யஉ. இப்பமான அதன் வாசனையைப் பராபரன் மோத்து பின்பு தமது திருவுள்ளத்திலெண்ணிக்கொண்டது, சிறுவயது தொடங்கி மனிதருடைய இருதயத்தின் யோசனை பலத்ததாயிருக்கின்றது. ஆதலால் மனிதர் நிமித்தமாக நாள் பூமியை இனிமேற் சரிக்கமாட்டேன். இப்பொழுது நாள் செய்ததுபோல இனிமேல் எல்லாச் சீவாத்துமாக்களையும் சங்கரிக்கமாட்டேன்.

எ. மீஅதிகாரத்தையும், பிடைகாலமும் மாரிகாலமும் பகலும் இரவும் குன்றுவருக்கக் கடவதென்றருள் செய்தார். (நோவாவுடைய சரித்திரத்தைப் பற்றி மோசேயெழுத்தின் கம. ஆகமம். கூ. எ. அ. கூம். அதிகாரத்தையும் பாருங்கள்.)

புறநாடை.

க. நோவா சகலவித பறவைகளையும் எடுத்துப் பலி செலுத்தினதென்னத்தினாலே?
உ. கிறிஸ்தவர்கள் இப்பொழுது ஏன் அப்படிப் பலி செலுத்தவரவில்லை?

ABRIDGEMENT OF GOOD'S BOOK OF NATURE.

PART II.] Voice & Language; Vocal imitation. [CHAP. VIII.]

1. Language, in the fullest scope of the term, is of two kinds; *natural*, which belongs to animals, and *artificial*, which is peculiar to man. This articulate language is of two divisions: *oral* or vocal, which constitutes speech, and *literal* or legible, which constitutes writing. We will now consider the first division.

2. The organ of the voice is the larynx, so called, being the upper part of the windpipe or tube through which we breathe. This larynx is formed of five distinct cartilages; the largest of which produces the acute projection or knot, in the fore part of the neck or throat. This is often very prominent in the necks of men.

3. The larynx is contracted and dilated in a variety of ways by the antagonist power of different muscles. The voice itself is the sound of the air propelled through the larynx, and striking against the sides of its glottis, or opening to the mouth. Speech is the modification of the voice into distinct articulations, in the cavity of the glottis itself, or in that of the mouth, or of the nostrils.

4. Those animals only that possess lungs have a larynx; none but the first three classes in the Linnæan system have a larynx. Even some species of these are dumb; the cetaceous tribes; also the tortoise, lizards and serpents. The classes or animals having the larynx most perfect, that is, having most membranes and muscles, have the voice also more varied and perfect.

5. The larynx of the bird tribe is of a very peculiar form, and admirably adapted to that sweet and varied music which we hear in the woodlands. In reality, the whole extent of the windpipe in birds is one vocal apparatus. The larynx is divided into two sections, or rather distinct organs; one placed at the bottom of the windpipe, and dividing into two branches, one for each of the lungs; the other larynx is at the upper part of the windpipe.

6. The lungs, windpipe and larynx of birds may be regarded as forming a complete bagpipe, capable of framing a great variety of distinct notes. The trachea or windpipe varies in length and diameter in different species of birds, and often in the different sexes of the same species. The windpipe is straight in the tame swan, which is dumb; while the musical swan has a windpipe much longer, and winding in a large roll.

7. Some of the bird kind are possessed of wonderful powers of voice. The note of the tuneful manakin is very

sweet, and forms a complete octave; one note succeeding another in ascending and measured intervals through the whole range of its scale. Several species of birds can imitate the human voice, and learn to speak: some will sing popular tunes. Colonel O'Kelly had a parrot which could repeat twenty songs, and sing them to their proper tunes.

(To be continued.)

[Translation of the foregoing.]

கூட்டுன்பவர் செய்த பிரபஞ்ச நூல்.

அ. அதிகாரம்.

உ. பகுதி.

சத்தம், பேச்சு, முதலான குறியைப் பற்றி.

க. பேச்சு என்ற சொல்லின் முழுக் கருத்தையும் எடுத்துப் பார்த்தால், அது இருவகைப்பட்டதாயிருக்கிறது. அதில் மிகுந்ததைச் சொந்தது கூபலிகப் பேச்சு மனிதனுக்குரித்தானது செயற்கைப்பேச்சு. இந்தத் தீர்க்கமான பேச்சு இருபாற்பட்டதாயிருக்கிறது. அது ஒலிவடிவம் மும் வரிவடிவம் மும். அக்விப்பொழுது உமொலிவடிவம் பற்றிச் சில கருத்தைப் பார்த்துக் கிட்டுப்போமாக.

உ. சத்தம் பிறக்கிறதன்விடமேதெனில், காம் சுவாசம் விடுகிறதில் அல்லது மிடற்றின் மேற்பக்கமாகிய தொண்டைக்குறி. இந்தத் தொண்டைக்குறிக்கு ஐந்துவிதமான சவயுகள் சொந்திருக்கின்றன. அதில் பகுத்த சவயுகளான எங்கள் கழுத்தில் அல்லது மிடற்றில் முற்புறமாயிருக்கிற கூர்மையான முடிச்சை உண்டாக்குகிறது. இது மனிதருடைய கழுத்தின் தொற்றமானதாய்த் தெரிகின்றது.

க. இந்தத் தொண்டைக் குழியானது மறுமறு வித்தியாசமான கரம்பு பொருத்திய தகை காரிஜன் எதிரிடையான அல்லது மறுதலையான கருவிகளின் இயல்பினால் பற்பலபேதவிதமாய்ச் சருங்கியும் விரிந்தும் இருக்கிறது. அப்படியே பிறக்குஞ் சத்தமும், இந்தத் தொண்டைக்குறிக்குக் குறுக்காகத் தாக்கப்பட்ட வாயுவினுண்டாகித் தொண்டைக்குழியின் பக்கங்களை நுழைக்கொண்டுவரையை அங்காக்கும்பொழுதே பிறக்கிறது. தொண்டைக்குழியினது அல்லது வாயினது அல்லது காகியினது துவாரத்திலுள்ள வித்தியாசமான பொருத்துகளாகச் சத்தத்தரிபுகொள்ளுதலேபேச்சாயிருக்கின்றது.

ச. மூச்சுக்குடலுள்ள மிகுக்களுக்கு மாந்திரம் தொண்டைக்குழியுண்டு. வெண்ணி என்பவருடைய பாடலிற் சொல்லப்பட்ட முதல் மூன்று விதமான மிகுக்களுக்கேயுடையமல வேறென்றும் குற தொண்டைக்குழியிலை. இவ்வகையைச் சார்ந்த மிகுக்களின் கலதாய் தமிழ்க்கல் இனத்தைச் சார்ந்த மீன்களும் அப்படியே பாடியுள்ள ஆமை முதலிய இனங்களைச் சார்ந்த ஊர்வனவுகளுடையமலாயிருக்கின்றன. கலவழமானதொண்டைக்குழியையும் அதாவது கரம்புகளையும் சவயுகையுந் தொல்கையுமுள்ள சிலவகை மிகுக்களுக்கு வித்தியாசமானதும் பூரணமுள்ளதமான சத்தமுண்டு.

கு. பட்சிசாவகைகளுக்குள்ள தொண்டைக்குழி அந்தந்த மிகுக்கத்தொகு விற்பன்னவிதமாயிருக்கின்றமையால், காடுகளிலுளாமுக்கென்ற இனிமையானதும் பேதயானதமான இராகத்துக்கு அந்தத் தொண்டைக்குழிகள் வியக்கப்படத்தக்கவிதமாய் இனசத்தமாயிருக்கின்றன. செய்யாகவே பட்சிகளுக்குள்ள தொண்டைக்குழிகளின் முழு விசுவமும் தெளிபொருத்திய கருவிஞ்செய்ததாக்கேயிருக்கின்றது. தொண்டைக்குழியானது நுருபாற்பட்டதாய் அல்லது விகற்பக்கொண்ட கருவினாயிருக்கின்றது. அத்தொரு பகுதி மட்டறிய அடிப்பக்கத்திற் கிடந்து இரண்டு பக்கமாகிய கூப பிரியுபகாண்டு ஒன்று ஒரு மூச்சுக்குடலுடனும் மற்ருென்று மற்ற மூச்சுக் குடலுடனுஞ் சொந்ததாயிருக்கிறது. மற்றத் தொண்டைக்குழி மிடறாகு மேற்பக்கத்திலேயே கிடக்கின்றது.

க. பட்சிசாவகைகளுக்குள்ள மூச்சுக்குடலையும், மிடற்றையும் தொண்டைக்குழியையும் வித்தியாசமான இராகத்தைக்கொண்டகூடிய தார்த்துறுதலுடையதொ சொல்லத்தக்கது. குரலவன், அந்த நபத் பட்சிக்குத்தக்கதாயும் அல்லது ஒரு இனவகையைச் சார்ந்த பற்பல விதப்பட்டிக்குத்தக்கதாயும் அல்லது நீளத்திலும் வி

ட்ட அளவிறுமெத்த விகற்பக்கொண்டதாயிருக்கின்றது. பட்சிய அன்னப்பட்டிக்குள்ள மிடறு சற்றே நீண்டதும் குரலற்றதாயிருக்கச் சேர்ப்பாடும் அன்னப்பட்டிக்கொ மிக நீண்ட மிடறு ஒரு போலே கற்றப்பட்டதாயிருக்கின்றது.

எ. சில பட்சிகளுக்கு மிகவும் அதிகப்பிக்கத்தக்க மையுடைய குரலுண்டு. மாணேயின் என்ற பட்சிபாடும் வித்தகை பார்த்தால் அது ஒரு (மனிதனுடையபால்) எடுத்தல் படுத்தலென மொசையுடன் மென்மென் இராகம்பாடி உச்சத்தக்கத்துப் படிப்படியாய்த் தானஞ் சரிவரப்பாடுகின்றது. சிலவிதமான பட்சிகள் மனிதர் பேசுகிறதைப்பார்த்துப் பேசுகின்றன. சில பட்சிகள் கல்ல உயர்ந்த இராகக்களைப் பாடக்கூடியதாயிருக்கிறது. சிறிய ஒக்கெல்லையென்பவர் வளர்த்த கிழிப்பிடி இருபது பாட்டுகளைப் படிக்கக் கூடியதாயும் மாந்திரைதப்பிலிராகம்பாடக் கூடியதாயுமிருந்தது. [இன்னுவரும.]

ABBOTT'S LESSONS ON MORALS.

(Adapted to Hindu Readers.)

Lesson II.—JUSTICE.

Children may be unjust in what they say. When we find fault with and condemn the absent, without hearing or considering what they might say in defence of themselves, we are unjust; when we are offended with a play-mate, and with angry words, tell other persons of the wrong he has done, while we conceal, or pass over slightly the wrong which we did ourselves we are unjust. When we complain to a parent or teacher of some injury which a play-mate has done us, and endeavour to make his conduct appear very wrong, while we say nothing about the provocation we gave him or the angry words we used, we are unjust. He has a right to claim that, if we tell the story at all, we shall tell it as it was, and not exaggerate his guilt, and pass over our own. If, therefore, we do not state the case fairly and impartially, we violate his rights and do him injustice.

We may be unjust in what we say to others, as well as in what we say of them. We may get angry with them without a cause, and so reproach them and pain their feelings, when they have not done any thing wrong. For example, a boy named Aroolampalam asked his play-mate to hold his kite for him till the breeze should come, and then toss it up, while he stood at a little distance with the string. His play-mate accordingly took the kite, and when the breeze came, the other boy said, "Now," he tossed it up. But the tail got whirled, somehow or other around his body and was broken off, and the kite rose a little way, and then, having lost its counterpoise, dived to the ground and broke its backbone. The boy who owned the kite was very angry, and reproached the other bitterly. He was unjust. The breaking of the kite was an accident, for which the boy who tossed it up was not at all to blame. He did as well as he could; and the other, in wounding his feelings by his harsh and opprobrious language was guilty of great injustice. It is exceedingly common both among men and boys, for persons to be vexed and irritated by an accident, and then to do great injustice to those who were innocently the cause of it, by assailing them in violent and angry language.

QUESTIONS ON LESSON II.

How may we be unjust in what we say?

Do you recollect the story told to illustrate this?

Was the boy who tossed it up the kite in fault?

What is the meaning of "counterpoise?"

Do you think it is common for boys to do each other injustice in such ways as this?

நன்னெறி.

இரண்டாவது—நீதிநெறி.

பிள்ளைகள் தங்கள் சொல்லும் காரியங்களிலும் அநீதராயிருக்கிறார்கள். உதாரணமாக, ஒருதருணத்திற் கூட இராதவர்களிடத்திற் குற்றம்பிடித்து அவர்கள் தங்கள் பாட்டுக்குச் சொல்ல வேண்டியவைகளைக் கேளாமல் அல்லது கேட்டுக் கிட்டுபாமல் அவர்கள் குற்றவாளிகளென்று ஒப்படைப்பண்ணினால் அப்பொழுது நாம் அநீதராயிருக்கிறோம். எங்களுடன் கூடிநாடி விளையாடித் திரியும் ஒரு பொடியான நாய்க்குக் கோபப்படுத்தி விட்டு அங்குச் செய்த குற்றங்களைக் கோபபுகத்துடன் மறுபெருக்குச் சொல்லி நாம் செய்த குற்றத்தை மறைத்து அல்லது பார்த்தும்பாராமல் விட்டோமேயானால் அப்போ நாம் அநீதராயிருக்கிறோம். இன்னும் கூடிநாடி விளையாடித் திரியும் ஒரு பொடியன் நமக்குச் செய்த குற்றத்தை அவனுடைய பிதாமாதாவுக்கு அல்லது உபாத்தியாயருக்குச் சொல்லி முறைப்பிட்டு அவன் நடத்தை மிகவுட்கேட்டதென்று அவர்களுடையமுகக்குக் காட்டித் தெண்டித்து நாம் வனுக்குக் கோபமூட்டினதைப் பற்றிச் சொல்லாமலும் நாய்க்கு அல்லது ஏனையதைப் பற்றிச் கூறாமலும் விடும்பொழுது நாம் அநீதராயிருக்கிறோம். நாய்க்கு அல்லது செய்த காரியத்தைச் சொல்ல வேண்டுமேயானால் உன்னபடி சொல்லவேண்டும். அவனைக் குற்றப்படுத்தித் தடுத்தேயில்லாதவைகளைக் கூட்டியும் குறைத்துத் சொல்லிநாடிச் செய்தவைகளைத் தவிர்த்துவிடப்படாது. ஆனதன்மையினால் உன் காரியத்தைத் திட்டமாயும் வரப்பச்சியைமையாயுஞ் சொல்லாதுவிடுவோமேயானால், நாம் அவனுடைய உரித்தைக் கொடுத்து அவனுக்கிதஞ் செய்கோம். இன்னும் நாய்க்கு மற்றவர்களுக்குச் சொல்லுகிறதைப் பற்றியும் அவர்களைப் பற்றி நாய்க்குப் பேசுகிறதைப் பற்றியும் அநீதஞ் செய்யக்கூடும். அவர்களுடைய தொரு பொல்லாப்புஞ் செய்யாதிருக்கும் பொழுது யாதொரு காரணமுமின்றி அவர்களுடன் நாம் கோபங்கொண்டு அவர்களை நிரந்தரக்கேதுவாக அவர்கள் மனைத நாம் புண்படுத்தவுட்கூடும். உதாரணமாக, ஒரு ம்பலமென்ற ஒரு பொடியன் வேறொரு பொடியனிடத்தில் காற்று வருவதுமடக்காய்ப்பு பிடித்துக்கொண்டு திகைத்து காற்றுவந்தவுட்கு ஏற்றிவிட்டுச் சொல்லித் தான் கயிற்றிலே பிடித்துக்கொண்டு சற்றே துணியில் கிண்குள். அவன் அப்படியே கொடியிற் பிடித்துக்கொண்டு காற்று வந்தவுட்கு மற்ருவன் ஏற்றெனது சொல்ல ஏற்றினான். உட்கொடியின் வால் அவனுடைய சரித்திலெப்படியாய் கிண்குப்பட்டு வாலுறுத்துகொடியும் கொஞ்சந்தூரத்துக்கு நின்றவுட்கு கொடியின் சமனிதைப் பிடிப்பட்டபடியால் திவந்தல் வீழ்ந்து கழித்து முரித்துப்போயிற்று. கொடியுக்கு முரணான பொடியன் கோபங்கொண்டு கொடியெற்றிவிட்ட பொடியனை மெத்தத் தீழ்ப்பாய்ப் பேசினான். இப்படி அவன் பேசினதனால் அவன் அநீதன். அநீதக்கொடியுத் தந்தையவாய் முரித்தபடியானால் ஏற்றினான் குற்றவாளியல்ல. அவன் கூடியனவுட்கேட்டபாய் ஏற்றினான். மற்றவன் அவனுடைய மனைதைப் புண்படுத்தி வன் சொல்லாய் அல்லது ஏனையையால அவன் உட்கொடியன் அநீதனாயிருக்கிறான். இப்பொழுது குற்றத்தைக் குற்றம் வளர்ந்தவர்களுக்குமுள்ள வாடிக்கை பென்னவானால், யாருக்கு அசமபவமாய் காரியஞ் சம்பவிக்கும்பொழுது கோபங்கொண்டு அதற்குக் காரணமாயிருந்த அப்பிராணிகளுக்கு வெருறுத்துச் செய்து அவர்களைக் கொன்று சொல்லாமைசெய்யப் பழக்கறிதல் சாற்றுகிறார்கள்.

இரண்டாம்பாடத்தினுள்ள கேள்விகள்.

நாம் பேசும்விதத்தால் அநீதஞ் செய்வதெவ்விதம்? இது காரியத்தை விளக்கும்பொருட்டுக் கூறப்பட்ட கதை உனக்கு கிண்பப்பாயிருக்குதே! கொடியெற்றன் பொடியன் குற்றவாளியா? "சமனிதை" என்பதின் அருத்தமென்ன? இவ்வகைப்பட்ட காரியங்களில் பிள்ளைகள் அநீதஞ்செய்வது பெருமாயும வழுக்கமென்று கிண்குகிறபா?

Principles of English Grammar.

(By WILLIAM LENNIE.)

The subject of Nouns continued.

Some nouns are irregular in the formation of their plural; such as,

Singular	Plural	Singular	Plural
Man*	Men	Brother	Brothers or brethrent
Tooth	Teeth	Sow or swine	Sows or swine
Woman	Women	Die (for gaming)	Dice
Goose	Geese	Die (for coining)	Dies
Child	Children	Aide-de-camp	Aides-de-camp
Mouse	Mice	Court-martial	Courts-martial
Foot	Feet	Cousin-german	Cousins-german
Ox	Oxen	Father-in-law, &c.	athers-in-law, &c.
Louse	Lice		
Penny	Pence		

OBSERVATIONS.

Names of metals, virtues, vices, and things that are weighed or measured, &c. are in general singular; as, gold, meekness, drunkenness, bread, beer, beef, &c. except when the different sorts are meant, as, wines, teas.

Some nouns are used only in the plural; such as, Antipodes, literati, credenda, minutiae, banditti, data, folk.

The singular of literati, &c. is made by saying one of the literati.—Bandit, the singular of banditti is often used in newspapers.

The words Apparatus, hiatus, series, brace, dozen, means, and species, are alike in both numbers.—Some pluralize series into serieses.—Brace, dozen, &c. sometimes admit of the plural form; thus, He brought partridges in braces and books in dozens, &c.

News and aims are generally used in the singular number; but sometimes in the plural.—Pains is generally plural.

Pease and fish are used when we mean the species; as, peas are dear; fish is cheap; but when we refer to the number, we say, peas, fishes; as, Ten peas, two fishes.

Horse and foot, meaning cavalry and infantry are used in the singular form with a plural verb; as, A thousand horse were ready; ten thousand foot were there.—Men is understood.

* The compounds of man form the plural like the simple, namely, by changing a of the singular, into e of the plural.—Musselman, not being a compound of man, is musselmans, it is said, in the plural; I think it should always be musselmen in the plural.

† Brethren is generally applied to the members of the same society or church, and Brothers to the sons of the same parents.

‡ The singular of some nouns is distinguished from the plural by the article a; as, A sheep, a swine.

இங்கிலிசுப்பாஷையைக் கற்கப்படுத மானுக்கருக் தபயோ கமாதும்பொருட்டு வழக்கத்திழ் நவாயாக மொழி பெயர்க்கப்பட்ட வில்லியம் லெனினி என்ற துணைஇங்கிலிசுயைத் இலக்கணக்காரன். சொல்லதிகாரம்.

சில பெயர்ச்சொற்களின் பன்மை மேற் கூறியவிதங்களோடு மாறுபட்டு வருவனவுமுண்டு. அவையாவன,

ஒருமை	பன்மை	ஒருமை	பன்மை
மனிதன்*	மனிதர்கள்	பல்	பற்கள்
ஸ்திரி	ஸ்திரிகள்	வாத்து	வாத்துக்கள்
பிள்ளை	பிள்ளைகள்	சுண்டெலி	சுண்டெலிகள்
பாதம்	பாதங்கள்	பென்	பென்கள் [கள்]
எருது	எருதுகள்	பென்னிக்காக	பென்னிக்காக

ஒருமை பன்மை
சகோதரன் சகோதரர்கள் †

* Man என்னுஞ் சொல்லாகிய தொடர்நிலை ஒரு மொழிகள் Man என்ற சொற்போல—a என்னும் எழுத்தை e என்னும் எழுத்தாகத் திரிப்பதால் பன்மையாம். Musselman (இஸ்லாமானவன்) என்னுஞ் சொல் man என்னுஞ் சொல்லாகிய தொடர்நிலை ஒரு மொழியை முதலால் பன்மையில் Musselmans என வழங்கப் பட்டிருப்பினும் அது பன்மையில் Musselmen எனவே இருக்க வேண்டுமென்று என்னுங்கிறோம்.

† Brethren என்னுஞ் சொல்லு சாதாரணமாக ஒரே சங்கத்திலேனுஞ் சம்பவிலேனுஞ் சேர்ந்தவர்களுக்கும், Brothers என்னுஞ் சொல் ஒரே பிதாமாதாவின் புத்திரருக்கும் பிரயோகிக்கப்படும்.

ness is the care of their souls, should be so ready and eloquent to speak upon any subject that relates to this world, and yet so cold and indifferent when the matters of God and eternity are started. Religious discourse in its season is very profitable, and proves an admirable incitement to piety in those that speak, and those that hear.

சம்பாஷனை, லீலாவிஞ்ஞேதம். உங்கள் பேச்சைக் குற்றமாகவுத் தயரப்படத்தக்கதாகவும் மட்டுக்கு மிகுதின மகிழ்ச்சியாகவுத் கொண்வர ஏதுவாயிருக்கிற அவ்விரண்டு உறுதியும் விலக்கிப் போடுங்கள். அந்தக் கூறுகளில் முதலாவதானது கேட்ட குணத்தினால் வந்தாலென்ன அல்லது உங்களைக் கலக்கடிபண்ணுதற் ற யாதாமொரு காரியத்தினால் வந்தாலென்ன. அது இச்சைக்கும் கோபமூட்டுக்கும் வார்த்தைக்கும் மனிதரை ஏவலிடுகின்றது. இன்னும் மனிதருக்கிருக்கும்போது யாதாமொன்றைச் சபித்துக்கொள்ள அல்லது உறுதியோடு செய்து வருகின்ற அல்லது சொல்லி வருகின்ற யாதாமொரு காரியத்தின் பேரால் பிரியப்பட முடியாது. இரண்டாவது கூறென்னவானால், ஒரு ஆடம்பரமானதும் பகியானதமான குணத்தின்கீழ் வலிப்பட்டு மிகவும் ஹிஸ்டாமானதும், இலேசானதாகவிரிந்து மரியாதையற்ற பேச்சையும், செய்க்கையும் நடக்கப்பண்ணி, மட்டுக்கு மிகுதிப் பேசவும் மரியாதைகேடாய் நடக்கவும் இன்னும் ஹிஸ்டாமான அநேகம்திதமான நடத்தைப் பிழைகளுக்கு மனிதரை ஏவலிடுகின்றது. எவ்வதமான மாயத்தைக் கொண்டு வந்தாலும் குணத்தால் வரும் மனமகிழ்ச்சிக்கு இடக்கொடாதேயுங்கள். உலகச் சிபாயங்கள் யாவையும் பெருகவும் பதமையாயுத் சொல்லுங்கள். அவை கவனமாய்க் கேட்கப்படாது, அதைப்பற்றிக் கலக்கடிபடாதேயுங்கள். ஏனென்றால், தப்பறையாய்க்கோ பக்கொன்றதலால் நீங்கள் பேசும் சிபாயங்களினுண்மையான தன்மையை ஹிஸ்டாமோலாகக். இன்னும் ஹிஸ்டாமாகவே உலகச் சிபாயங்கள் உத்தரித்துக்கொண்டு போகும்பொழுது சகலத்திலுமுத்தமையிருக்கற் சமாதானம் நேசம் என்பவற்றை விலக்கிப் போகாதேயுங்கள். அற்ப எண்ணங்களினால் அல்லது மனதை வாதிக்கும் நகைப்பிணற் கோபமூட்டப்பட்டிருக்காநால் அவ் ஹிஸ்டாமைய மதமொழியானதுத் சொல்லாமல் மரியாதையுள்ளவர்களையும் பேச்சிற் தவறற்றவர்களாய் மிருங்கள். அப்படிப் பேசாதிருப்பது உங்களுக்கப்போசனமாய் முடியுமென்று பயப்படாநருங்கள். கோபமூட்டுத் சொற்களுக்கு உங்கள் காலைத் திருப்பாதிருப்பது உங்கள் கடைமைய மகிழைப்படுத்திவந்து. சம்பாஷனையிலாத் தரத் குற்றமற்றவர்களாயிருக்கறுது போதாது. ஆனால் அதை ஒருவாறாகக் குவர பிரயோசனமாக்கிக்கொள்ளத் தன்னுக்கவெண்டியது. ஆத்துமாவுக்காகக் கவலைப்படுவதே பிரதான வேலையாகக் கொண்டிருக்கும் திறிதவர்கள் இவ்வுலகத்துக்கடுத்தாபிருக்கும் யாதாமொரு காரியத்தைப்பற்றிப் பேச வாய்ச்சாலக் முன்னவர்களாயும் எத்தனமுன்னவர்களாயு மிருக்கவேண்டியது. யிருத்தாலும் பராபரணப்பற்றியும் நித்தியத்தைப்பற்றியும் யாதாமொரு காரியம் பேசவரும்போது தாக்கமாயும் வேண்டாவெறுப்பாகவு மிருப்பது மிகவும் பிரமிக்கப்படத்தக்கதாயிருக்கின்றது. மார்க் சம்பாஷனை ஏற்ற காலத்தில் மிகப்பிரயோசனமுள்ளதாயும் பேசுவவர்க்குத் கேட்பவர்க்கும் பத்தியாயிருப்பதற்கு ஏதுவாகக் காட்டுகிறது.

Scriptural Proofs of the Doctrines and Duties of Christianity CONCERNING THE BEING AND ATTRIBUTES OF GOD.

God's knowledge is perfect.

- "The Lord is a God of knowledge, and by his actions are weighed." 1 Sam. ii. 3
 "He is perfect in knowledge." Job. xxxvii. 16.
 "His understanding is perfect." Ps. cxlvii. 5.
 "There is no searching of his understanding." Isai xl. 23.
 "He that planted the ear shall he not hear? he that formed the eye shall he not see? He that teacheth man knowledge, shall not he know." Ps. xciv. 9, 10.
 "The darkness hideth not from thee, but the night shineth as the day, the darkness and the light are both alike to thee." Ps. cxxxix. 12.
 "He knoweth what is in the darkness and the light dwelleth with him." Dan ii. 22.
 "Known unto God are all his works from the beginning of the world," Acts xv. 18.
 "Neither is there any creature that is not manifest in his sight; but all things are naked and opened unto the eyes of him with whom we have to do." Heb. iv. 13.
 "God knoweth all things." 1 John iii. 20.

"His eyes are upon the ways of man and he seeth all his goings" Job. xxxiv. 21.
 O Lord, thou hast searched me and known me. Thou knowest my down sitting and mine uprising, thou understandest my thoughts afar off. Thou compassed my path, and my lying down, and art acquainted with all my ways. For there is not a word in my tongue, but lo, O Lord, thou knowest it altogether. Such knowledge is too wonderful for me; it is high, I cannot attain unto it. If I say, surely the darkness shall cover me, even the night shall be light about me." Ps. cxxxix. 1, 4, 6, 11.

"The eyes of the Lord are in every place, beholding the evil and the good." Proverbs xv. 3.

"Thou only knowest the hearts of all the children of men." 1 Kings viii. 39.

"The Lord searcheth all hearts, and understandeth all the imaginations of the thoughts." 1 Chron. xxviii. 9.

"The proud he knoweth afar off." Ps. cxxxviii. 6.

பராபரன் கடையிலாக்காட்சியை உடையவர்.

கர்த்தர் மகாஅறிவுள்ள பராபரன். அவர் செய்கைகள் நிதார்த்தமாயிருக்கின்றன. க. சாரு. உ. க.

அவர் அறிவினத்தார். யோப்பு. ௩௭. ௨௬.

அவருடைய உணர்வை எண்ணிமுடியாது. எசாய. ௪௭. ௧௫.

அவருடைய உணர்வுக்கு ஆராயுதலில்லை. எசாய. ௪௭. ௨௮.

காதைநாட்டுகிறவர் கெளரோ? கண்ணு யருவாக்குகிறவர் காணரோ? மனிதருக்கு அறிவைப்போதிக்கிறவர் அறிவாரோ? க. ச. ச. ௧-௨.

உமக்குமறைவாக இருளும் அந்தகாரப்படுத்தாமல் இராக்காலமும் பகைப்போல வெளிச்சமாயிருக்கும். இருளும் வெளிச்சமுஞ்சரி. எசாய. ௪௭. ௨௨.

இருள்வருகிறதை அவர் அறிவார். வெளிச்சம் அவருடனேத்கும். தானியல். உ. ௨௨.

அநாதிகாலமுதலாய் அவருடைய கிரியைகளைல்லாம் அவருக்குத் தெரிந்திருக்கின்றன. அப்போ. ௨௫. ௨௮.

அவருக்குமுன்பாகத் தோன்றுகிறிருக்கிறதொரு ஒன்றில்லை, சகலமும் அவருடைய கண்ணுக்கு முன்பாக நிறுவாணமாயும் விளையுமாயும் இருக்கின்றன. அவருக்கே நாம் கண்டுகொடுப்புவீக்கவேண்டும். எபிரே. ௪. ௨௧.

பராபரன் சகலத்தையும் அறிந்திருக்கிறார். க. யோவான். ௩. ௨௦.

அவருடைய கண்கள் அவரவருடைய வழிகளைநோக்கி பிருக்கின்றன. அவர்களுடைய கடைகளையெல்லாம் பார்க்கிறார். யோப்பு. ௩௪. ௨௧.

கத்தாவே, என்னை ஆராய்ந்திருக்கிறீர். என் உணர்காருதலையும் என் எழுந்தருக்குதலையும் தேவரீர் அறிந்திருக்கிறீர். என் கினைவுகளைத் தூர்த்திருத்து உணருகிறீர். என் நடத்தாலும் படுத்திருத்தாலும் என்னைச் சூழ்ந்திருக்கிறீர். என் வழிகளைல்லாம் உமக்குப் பழக்கமாயிருக்கின்றன. என் கா சொற்றிவாததற்கு முன்னே இத்தோ கத்தாவே, அதைஎல்லாம் அறிந்திருக்கிறீர். இவ்வறிவு எனக்கு மிகுதின ஆச்சரியமும் எனக்கெட்டாத உயரமுாயிருக்கின்றது. இருளாகிலுமென்ன மூடிப்போடுமென்றும் இராவு என்னைச் சுற்றலும் வெளிச்சந்தான். ச. எசாய. ௪-௪-௨-௨.

எவ்விதத்தாலும் கத்தருடைய கண்களிலிருந்து பொலவாதவர்களையும் கலவலாகையும் நோக்கிப்பார்க்கின்றது. நீதிமொ. ௨௫. ௩. நீரெல்லாமனுப்புத்திரினிருதயத்தையும் அறிந்தவர். க. இரா. அ. ௨௬.

கத்தர் எல்லா இருதயங்களுமாராய்து கெற்றின்களின் தோற்றத்தகளை யெல்லாமுணருகிறார். க. எசாய. ௨௮. ௭.

மெட்டிமையானவையோ தூர்த்திவிருத்து அறிகிறார். எசாய. ௪௭. ௧௭.

இத்தவையாகித்தவர்களே முன்னுதித்த வசனங்களிற் சொல்லிய உண்மையைத் திடப்படுத்தப்பிரயாசப்பட்டிருக்காநில திமையை விட்டு கண்மை செய்வதற்கு உங்கள் கடைபிலே அதிக முயற்சி கொள்ளுங்கள். கம்மைப்போற் பாலிகளான எங்கனோடொத்தவர்களுக்குத் திமையான செயல்களிலிருந்து விலகிக் கொள்ளுவோமாலு அற்பமான பாவத்தைத்தா ஹும் கவனிக்கிறவரும் நாம் பேசும் வீண்பேச்சுக்களுக்குத் திர்ப்புச்செய்யவரும், எல்லாவற்றையும் அறிந்தவருமான கத்தாவுக்கு நாமெவ்வளவாகப் பயப்படவேண்டும்?

SUPPLEMENT TO THE உதயதாரைக்.—MORNING STAR.

புத். சந்திரக க.] துடிமசக (அ). பங்துவி உக. நெயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, March, 23. 1843. [Vol. III. No. 6.]

Conclusion of the Reply to the communication of a "Lover of good Religion," in No. 2 of the present Vol. "On the resemblance between the Rites and Ceremonies of the Mosaic dispensation and those of the Sivas."

Having in our last three Nos. met the three principal points of inquiry presented by our correspondent, by shewing that there is an *essential opposition* between the system of worship professed and practised by our Siva friends and that delivered by God to the Jews, in regard 1st. To idolatry; 2d. To their respective *origin*; 3d. To the *specific design* of their respective ceremonies, and 4thly, by adducing full and satisfactory evidence that the rites and ceremonies of the Jews were never designed to exist *beyond the time of the death of Christ*, we now proceed to offer some explanation of the apparent incongruity between the points we have established and the facts of *Christ's circumcision—Paul's visit to the temple*, and the *circumcision of Timothy*.

1. Why was Christ circumcised? Why were offerings made at his circumcision according to the Mosaic Law?—Why did Christ order the man he had healed of leprosy to go and shew himself to the priest and offer the things which Moses had commanded?

In regard to these questions, put by our correspondent, it is a sufficient answer to say—that the ceremonial Laws of Moses were in force *till the death of Christ* and therefore they were *obligatory* on the Jews till his death. And it became Christ in fulfilling the great ends of his incarnation; to render *perfect obedience* to the Law,—“Being found in fashion as a man he humbled himself and became obedient unto death.” Phil. ii. 8. And when John objected to baptizing him, saying,—“I have need to be baptized of thee and comest thou to me?” “Jesus answering, said unto him, Suffer it to be so now: for thus it becometh us to fulfil all righteousness.” Matt. iii. 14. 15.

But our correspondent anticipating this answer, further inquires “were not these ceremonies performed *after* his death?” and quotes in evidence that they were, Paul’s fulfilment of a vow, recorded in Acts xviii. 18; his observing certain rites of purification, Acts xxi. 26; and his circumcision of Timothy, Acts xvi. 3.

We admit the facts as recorded in the sacred narrative—Now the question is, do they militate against the point which we have established, viz. that the ceremonial Law *ceased* to be *obligatory* at the death of Christ? We answer,—not at all. Why? Because an institution of this kind may cease to be obligatory, and yet for a considerable time afterwards be observed by its zealous adherents—either on the ground of their attachment to it—or by their ignorance of the fact of its having been abolished; or, because their circumstances may render it expedient. We do not contend that the observance of these ceremonies *after* the death of Christ *was* sinful, but only that *then* they *ceased* to be *obligatory*. It is not to be supposed that the first converts to Christianity from among the Jews would relinquish without a struggle the institutions which they had been taught to hold sacred, and which were associated in their minds with their prosperity and glory, as being the *peculiar* and chosen people of God. Hence, after they had believed in Christ they still retained a strong attachment to circumcision and other ritual observances prescribed by the Mosaic Law. They did not clearly comprehend the nature of the “*new covenant*” of which Christ is the Mediator, and were ever ready to take offence at any supposed contempt or neglect shown to their temple or its services. So inveterate was this feeling among them that it seems that nothing short of the destruction of the temple and the consequent dispersion of the Jews was sufficient to remove it. Even the apostles did not at once fully understand this matter. Peter needed a vision from heaven to prepare him to go at the call of the centurion and preach Christ to the Gentiles, and

the Holy Ghost was given to teach them what requirements it was *lawful* to make of *gentile converts*. These circumstances should be duly considered in order that we may understand the principle on which Paul acted in the cases referred to by our correspondent.

In regard to the first mentioned instance, recorded in Acts xviii. 18, the text does not inform us what were the particular circumstances in which the vow was made and performed. We are only told that he had shaven “his head in Cenchrea for he had a vow.” Any thing that is said on this instance in regard to the apostle’s motives must be conjectural and uncertain. We will therefore leave it for the present and turn to that related in Acts xxi. 26. It appears by the previous narrative that Paul had just returned to Jerusalem from a missionary tour in Macedonia and Greece.—It was reported amongst the Jews at Jerusalem that he had taught all the Jews in the gentile cities “to forsake Moses, saying that they ought not to circumcise their children neither to walk after their customs.” The Jews were infuriated on hearing of this;—and James and the elders, in order to conciliate them and avoid a tumult, advised Paul to join himself with *four men* who were about to perform certain ceremonies of purification in fulfilment of a vow, that “all may know that those things whereof they were informed concerning thee, are nothing, and that thou thyself walkest orderly and keepest the law.” Paul consented to this proposal.

The principle on which he and his advisors acted in this case seems to be, that of temporarily conforming to customs which they themselves regarded with indifference; in order to avoid a threatened tumult. The case of the circumcision of Timothy recorded in Acts xvi. 3, is one of a similar character. “Him would Paul have to go forth with him; and took and circumcised him;” not because Paul thought circumcision was a necessary and useful rite; but “*because of the Jews*” which were in those quarters.”

Paul in 1st Cor. ix. 19, 20, explains the principle on which he acted in these cases. “For though I be free from all men, yet have I made myself servant unto all, that I might gain the more—and unto the Jew I became as a Jew that I might gain the Jews; to them that are under the law, as under the law that I might gain them under the law” see also verse 22. “I am made all things to all men that I might by all means save some.” See Gal. ii. 16 “knowing that a man is not justified by the works of the law, but by the faith of Jesus Christ” “for by the works of the law shall no flesh be justified.” see also Gal. v. 1-2 and vi. 15. “Stand fast therefore in the *liberty* wherewith Christ has made us free, and be not entangled again with the *yoke of bondage*. Behold, I Paul say unto you, that if ye be circumcised, Christ shall profit you nothing.” “For in Jesus Christ neither circumcision availeth any thing, nor uncircumcision, but a new creature.” Here is a plain declaration of Paul’s sentiments as to the value of *circumcision*, and other works of the law. They are declared to be a “*yoke of bondage*” from which Christ had made his people free. These sentiments are in accordance with the views of the other Apostles—for at the time James and the elders of the church advised Paul to unite himself with the four men who had a vow to fulfil, they said, “as touching the Gentiles that believe, we have written and concluded that they observe no such thing.” Acts xxi. 25.

It would appear from these quotations that Paul in preaching to the Jews the great doctrine of “*faith in Jesus Christ*” as the only way of salvation, avoided all mention of matters touching the rites and ceremonies of the law lest their prejudices should be excited, and the Gospel be preached to them in vain. But in preaching to the Gentiles he unhesitatingly declared that they were under no obligation to regard circumcision or any other ceremonies of the law, “for ye are all the children of God by *faith in Christ Jesus*.” Gal. iii. 26. There is a difference of opinion amongst good men as to whether Paul’s conduct in the case mentioned in Acts xxi. 26 was

altogether justifiable; and it would seem from the subsequent narrative, that the result which they had hoped to avoid, was rather hastened in consequence of this step, for "the Jews which were of Asia, when they saw him in the temple, stirred up all the people and laid hands on him"—"and all the city was moved, and the people ran together, and they took Paul and drew him out of the temple"—"and as they went about to kill him, tidings came unto the chief captain of the band, that all Jerusalem was in an uproar." Paul, like other good men, was liable to fall into error, and he may have taken an unwise and an unjustifiable course at this time. We do not feel bound to defend all of his conduct any more than we do all of David's. The former may have fallen into some mistakes of conduct as well as the latter. The *doctrines* they taught, which were *divinely inspired*; Christians consider themselves bound to receive and defend; but their actions are to be judged of by their conformity to the rules and principles laid down in the Bible, and so far as they are found to exemplify these rules and principles we may safely follow them and no further. We consider no character recorded in the Scriptures as a *perfect* exemplar of Christian duty but that of Jesus Christ; consequently the Christian doctrines and rules are no wise invalidated by the imperfect faith and obedience of Christians.

This then is the sum of what we would offer on these instances of Paul's supposed conformity to the Jewish ceremonial law.

1. That he had repeatedly declared in his writings that these ceremonies had no value in themselves,—that they were not obligatory on converts to Christianity—that Christ was the Mediator of a better covenant; and that men were justified not by the works of the law, but by faith; and there, therefore, are the true doctrines of Scripture on this subject.

2. That in the instances quoted by our correspondent, Paul conformed to the customs of the Jews merely to avoid exciting their prejudices against the Gospel, and not because he considered them obligatory on him.

3. If we admit that Paul's conduct in these instances was unjustifiable, it militates nothing against the points we have established, inasmuch as Paul's example is not binding on Christians except so far as it is found to exemplify the *doctrines* and *precepts* of Scripture; which were given by divine inspiration, and in which therefore there can be no error.

We now turn the attention of our readers for a moment to the remark of our correspondent, "that God, who is in the idol is able to vouch-safe grace to all." In answer to this, we remark in the first place, That it is a *preposterous assumption*, destitute of all proof, that God inhabits the idol, or that any grace is obtainable by idol worship; and we challenge our correspondent to produce *proof* on which a reasonable man can believe any such thing. When this is done, we will believe the doctrine, and unite with him in advocating it.

In the *second* place, the more enlightened and respectable part of the native community with whom we have ever conversed on the subject, freely admit, that *idol worship is vain and fruitless*; and they are convinced it is so, by their own experience and observation. We are therefore surprised that a person possessed of so much information and judgment as our correspondent, should have published such a declaration, for we cannot think that he sincerely believed it.

That our readers may have a clear understanding of the views of Christians in respect to the nature, object, and obligation of the laws given by God to the Israelites, we call their attention to the following remarks on the subject.

"The laws given to the Israelites were of three kinds—*ceremonial*, *judicial*, and *moral*. The *ceremonial* consisted of those religious observances and rites which were partly intended to separate the peculiar people of God from surrounding nations, and partly to prefigure the most essential truths and blessings which were to be communicated to mankind at the advent of the Messiah. These being in their nature typical, necessarily ceased when the great personage to whom they pointed made his appearance. The *judicial* laws respected the distribution of property, the rites of rulers and subjects, and the mode of deciding controversies, together with a variety of other particulars relating to civil polity, which is always of a variable and mutable nature. The third sort are *moral*. These are founded in the

nature of things, and the reciprocal relations in which God and man stand towards each other, and are consequently unchangeable, since the principles on which they are founded are capable of no alteration. The two former sorts of laws are not obligatory upon Christians. They have worn old, decayed and passed away. But the third sort are still in force, and will remain the unalterable standard of right and wrong, throughout all periods of time. The *Ten Commandments* or the "Ten Words," as the expression is in the original, uttered by God, in an audible voice, from Mount Sinai, belong to the third class. They are a transcript of the law of nature, which prescribes the inherent and essential duties which spring from the relation which mankind bear to God, and to each other. The first four respect the duty we owe to God, and the last six that which we owe to our fellow-creatures. These ten rules, in order to mark their pre-eminent importance and obligation, were inscribed by the finger of God on two tables of stone which Moses was commanded to prepare for that purpose."

Christians receive these *Ten Commandments* as their *rule of conduct*, while they look for justification before God, not to "works of righteousness which" they "have done," but—to Jesus Christ, "who is the end of the law for righteousness, to every one that believeth;" (Rom. x. 4.) "we were delivered for our offences, and was raised again for our justification. Therefore, being justified by faith, we have peace with God, through our Lord Jesus Christ." (Rom. iv. 25: v. 1.)

We now close our remarks on this important and interesting subject, which have been protracted to greater length than we at first imagined would be necessary. We hope our readers have not been so much wearied as to refuse their attention to what we have said, in reply to the inquiries of our correspondent; and if so, we think they must be convinced that we have treated the subject fairly, and have fully established the various points of our argument, which we here recapitulate.

In No. 3, of our paper, we attempted to show that the object and principles of the Mosaic dispensation were aimed directly to *exclude and overthrow idolatry*.

In No. 4, we attempted to show that the Mosaic dispensation originated in the *divine* appointment, and that the *specific design* of its rites and ceremonies was to prefigure the essential truths and blessings of the *new covenant of faith*, of which Christ is the Mediator,—and that the *Sinai system*, in respect to its object and principles, its origin and specific design, is *totally different*.

In No. 5, we shewed that both Jeremiah and Jesus Christ foretold that the rites and ceremonies of worship, prescribed by Moses, were to give place to another mode of worship, more holy and more spiritual than the former, and by quotations from the Acts, and from the Epistles to the Colossians and to the Hebrews, we shewed that the *death of Christ* was the period when the old dispensation of works was abrogated and the "*new and better covenant*" instituted; and we further shewed that the use of the words "for ever," "perpetual," &c. furnished no valid objection to this view, because they were frequently used with a limited signification.

In this No. we have shown that the example of Paul in Acts xvi. 3; xviii. 18; xxi. 26, referred to by our correspondent, does not militate against the points before established.

If our correspondent thinks we have not treated the subject fairly, or that we have failed to establish the points we have attempted to maintain, we shall thank him to point it out to us. We would encourage him and all of our readers to study the Bible, and to continue their inquiries after the Truth.

The Bible was given to man for the purpose of being studied; it is open to the investigation of all, and challenges the closest scrutiny of the greatest minds. But our readers should remember, that on those who receive the knowledge of the truth there rests a fearful responsibility, if they treat it with contempt.—The word of God will assuredly be verified in the case of every one who hears its truths.—To those who receive and obey it, it is a "savor of life unto life," and to those who reject it, it is a "savor of death unto death." Jesus Christ was "to the Jews a stumbling block, and unto the Greeks foolishness; but unto them who are called, both Jews and Greeks,

he is "the power of God and the wisdom of God." (1 Cor. i. 23-24. "Neither is there salvation in any other: for there is none other name under heaven given among men whereby we must be saved." (Acts iv 12.) He "being in the form of God, thought it not robbery to be equal with God; but made himself of no reputation, and took upon him the form of a servant, and was made in the likeness of men: and being found in fashion as a man, he humbled himself and became obedient unto death, even the death of the cross. Wherefore, God also hath highly exalted him, and given him a name, which is above every name; that at the name of Jesus every knee should bow, of things in heaven and things in earth, and things under the earth, and that every tongue should confess that Jesus Christ is Lord to the glory of God the Father." (Phil. ii. 6-11.) "For to this end, Christ both died and rose and revived, that he might be Lord both of the dead and living." (Rom. xiv. 9.) "For he must reign till he hath put all enemies under his feet." (1 Cor. xv. 25.) Therefore, "see that ye refuse not him that speaketh; for if they escaped not who refused him that spake on earth, much more shall not ye "escape if" ye "turn away from him that speaketh from heaven." (Heb. xii. 25.)

இஃது

"சைவன் துமரன் நம்மதாபேட்சன்" என்ற கையெழுப்பத் துடன் காணலான கடிதத்திற்குக் கொடுக்கப்படும் உத்தரம் கவடசீப்பதில்.

மேல்காஞ்சிறகைக் குன்றின் கண்ணும் பூதச்சுவட்களுக்கு உபயோகமாகும்பொருட்டி நிரூபிக்கப்பட்ட அரிச்சனமுறையும், சிவசம்பாதிக்கர் அதுசரித்து வழங்கியும் நியமிக்கைகளும் விக்கிரகவணக்கத்திலும் அந்தத்தமதங்கலின் தொற்றத்திலும் அந்தத்தக்கிரியாங்குமுன்னுபெட்ட கோக்கத்திலும் ஒத்தக்கொன்றுமுற்றும் பகைமுற்றினதெனச் சொல்லி பூதர்க்கு அதுசரித்துவருங் கிரியாங்குச் சடக்குமுறைகள் கிறிஸ்துதாதர் மரணமடைபுகாலத்துக்குமேற்பட நினைத்திருக்கவேண்டுகின்ற கோக்கத்தைக்கொண்டுகல்தாபித்ததல்கொன்று பூரணமாக அந்தாட்சிசெய்க மெத்தக்கடிகு முடித்தாலும் இன்னும் இச்சுருகிகையின் கண்ணும் காங்கச் சொல்லி நினைவித்தவர்த விஷயங்களுக்கும கிறிஸ்துதாதர் வீருத்தசேனையுண்ணப்பட்டதற்கும் பவுல் தேவாலயத்தக்குப் போனதற்கும் திம்மாத்தேயு காணத்துப்பண்ணப்பட்டதற்குமுள்ள தொற்றமான பதத்தை விளக்குகில கருத்தை யெடுத்துக்காட்டுவோம்.

முதலாவது கிறிஸ்துதாதர் கண்ணுத்துப்பண்ணப்பட்டதென்? மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தின்படி அவருக்குப்பலிசெலுத்தினதென்? கிறிஸ்துதாதர் ஒரு குட்டசோகியைச் சுத்தமாகிமோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தையகன ஆசாரியனுக்குக் காட்டிப்பலிசெலுத்துவாய்கவென்று அவனுக்குக் கறித்திருந்தேன் "சைவன்குமாரன் கண்மதாபேட்சன்" தமது கடிதத்தில வரைந்த உவவித வினாக்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட விடையெனவெனில், மோசே நிரூபித்த கிரியாங்குப்பிரமாணங்கள் அனைத்தும் கிறிஸ்துதாதர் மரணமடைபுகுமாத்திரம் நினைக்கொங்குப்ப தவசாயனபுபிஞ்சு அவைகளை இராகன் அவா மரணமடைபுகுமையும் அதுசரித்துவருவது அவர்க்கு தனியில் வீருத்த கட்டுகலியிருக்கின்றது.

அவா மனிதரபுமராகக் காணப்பட்ட பின்பு மரணத்திற்குத் தம்மைத் தாழ்த்தி மரணத்திற்கே கீழ்ப்பட்டவரானார். பிவிப்பி. உ. அதி. அ. இன்னும் கிறிஸ்துதாதர் ஞானகிரானம் பெறப்படுகு போலாகித்தலை வந்தபொழுது, அவன் தடையெனில் "உம்மலே காண் ஞானகிரானம் பெறவண்ணவதாயிருக்க கீர் என்மித்திற்கு வரலாமாவென்குன். அதற்கு யேகவானவர் அவனை கோக்கி உவ்விதமாய்ச் சகல கிரியையும் கிறையேற்றுகிறது கமக்கேற்றதாயிருக்கின்றது. ஆகையால் இப்பொழுது சமமதிப்பாயாகவென்குன்." யத்தேயு. உ. அதி. உசு. மரு. வசு. ஆனால் கண்மதாபேட்சனும் இத்த மரமொழியை நுணைத்தினரீக்தபகயவாராகுத் திருமபயம் "கிறிஸ்துதாதா இறக்குமையுங்ககைக்கொண்டவேண்டியதென்று சொல்லுக, அவரிற்ற பின்பு அத்தச் சடக்குகள் சடக்கலியைப்ப" என்று வினாவி சடக்கத்தெற்றததாரமாகக் அப்போலதவர் வஅ. அதி. வஅ. வசனத்திற்கு உதப்பக்கருக்கிற பிரத்தானையப் பவுல் திறையேற்றினதையும்,

அப்போலதவர், உச. அதி. உசு. ம. வசனத்தில் பவுல் கத்தம்பண்ணுஞ் சடக்கை அதுசரித்ததையும், இன்னும் அவன் அப்போ. வசு. அதி. உ. ம. வசனத்திற்கு சொல்லியபடி திமோத்தேயுக்கு விருத்தசேனையுண்ணாத பற்றியும் தெந்துக்காட்டுகெஞ். மேலதவசனத்தில் எழுதப்பட்டவெல்லாம் காங்கக் உண்மையென ஒத்துக்கொள்ளுகெஞ். ஆனாலும் காம்பு கேட்கவேண்டியகென்வி பெண்ணவாணல், கிறிஸ்துதாதர் இறக்க பின்பு இப்புகப்பட்ட கிரியாங்குப்பிரமாணங்கள் அனைத்தும் சித்தமோமென்று காம்பு முன்னே கில கிறத்தித் கூறினவிஷயங்களை இவையன் வினோதித்தத்தாக்குங்கின்றது ஒருக்காதுமலிச்சாதித்தத்தாக்கமாட்ட-தென்பதே காம்பு கேட்குகுமுத்தரம். ஏதுகாரணத்தைப் பற்றி எஞ்ருல், இவ்வகைப்பட்ட தீயம் தின்மபொருளும், அத்தத்த அதுசரிக்கக் கொண்ட பத்தியினித்தம் அவலது அப்புகப்பட்ட சடக்குகைத்துமோபிற்றென்பதை அறிபாதநினைத்தம் அவலது அவர்க்கு திணைக்கு வசதியானபடி அவைகளைக் கிறிஸ்துதாதர் இறத்தநய பிரதம அதுசரிப்பது வழக்கமாகி வருகின்றன. கிரியாங்குப் பிரமாணங்கள் கிறிஸ்துதாதர் இறத்த பின்பு அதுசரிக்கத்தேவையற்றதென காங்கக் சொல்லுகிறதேயல்லாமல் அவரினத்தின் பின்பு அவைகளை அதுசரிப்பதற்குப் பாவமுண்டென்று காம்பு சொல்லுகிறதேயிலை. பூதச் சனத்திலிருந்து கிறிஸ்துதாதர்க்குமானமுதற் கிறிஸ்தவர்கள் மூன் ஆசரிப்புகள் பரிசுத்தமானதெனப்போதிக்கப்பட்டுச் சகல மட்டிலும் சீரிலுதுத் தங்கக் யனமிடமொத்தம் உணம்படுத்தினமைபால், அவவாசரிப்புகளை அவர்க்குப் படுத்தவருத்திருமலமால் விட்டுவிட்டக்கடியத பிருத்தருமொன்று காங்கக் திணைக்கக்கடியதாயிருக்கலியை. ஆனதன்மையினால், அவர்க்கு கிறிஸ்துதாதர்பேசில்விதவாசம் வைத்ததின் பின்னும் விருத்தசேனையுண்ணவும் மோசே கியாயப்பிரமாணத்திற்கு சொல்லிய மற்றதஞ் சடக்கு நியாயப்பிரமாணங்களை ஆசரிக்கவும் வேண்டுகொன்று பற்றி அவர்க்கில் விருத்தித் தொட்டதாயிருத்தது. கிறிஸ்துதாதரானே மத்தியஸ்தாயிருக்கிறொருவரு புதிய உடன்புகக்கையின் தம்மையை அவர்கள் திட்டமாய் அறித்துகொண்டால் தங்களுடைய கோவினுப்பற்றியாருதல் அவலது க்காவல் ஆசாங்களைப் பற்றியாருதல் யாதமோருவர் திணைகாரமாக திணைத்தெற்றத்தாலும் அவர்க்குப் பேசில் கிரியைகொண்டவர்க்கு பிருத்த வந்தார்கள். அவர்களுடைய கோவினுமறித்து அவர்க்குத்தானும் அங்கிக்கு கிலாமற கிறகுக்கப்பட்டுவதுவாயிருத்தாலும் இப்புகப்பட்ட எண்ணத்தையும் கோட்டாட்டையும் அவர்க்கு விட்டதற்குக் கூடாத அவவவாக அவர்க்கில் மெத்த வேர்கொண்டதாயிருத்தன. அப்பொருவதவாதானும் இதுகருமத்தை ஒருமுறைமோடே பூரணமாய் விளங்கிக்கொள்ளலியை. பெருகுலவையான தாறுக்குச்சோவைக்காய் வரவறைத்தியைபல அவன் அப்புகயே போய்ப் புறச்சாநியாருக்குச் கவிசேஷத்தைய பிரசவிக்கின்றதற்கு அவனெத்தன்பட அவனுக்கு வானத்திலிருத்த தரிசனமவேகையதாயிருத்தது. புறச்சாநியாநிர்ணயப்பட்டவாக்கிடைத்திலிருத்த எவயத கருமத்தை அடைந்துகொங்கவது தருதியென்று சொல்லி அவர்களுக்குப் போதலிக்கிறதற்குப் பரிசுத்தாலியானவா அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. ஆகையால் பவுலென்பவர் இதுகருமத்தல் சடக்குகொண்ட கடைபையப் பற்றிச் "சைவன் குமாரன் கண்மதாபேட்சன்" என்பவருடைய கடிதத்திற்கு காணலான விஷயங்களைக் கொட்டியாய் அறிபுரிபுகுக்கு இவகாரியங்களை வேண்டியபடி உப்த்துணர்வேண்டியது.

அப்போலதவர், வஅ. அதி. வஅ. வசனத்திற்கு கண்ட காரியத்தின்பேசில் என்ன காரணத்தைத் தொட்ட அத்தப் பிரத்தியுண்டாத் முடித்ததென்று எடக்குத் திட்டமாய் அத்தவ எம் யாபுதாவையுக்கு சொல்லலியை. "தனக்கொரு பிரத்தியுண்டாயிருத்தபகயால் கெக்கியோபாபுக்கனத்திலேயே சகலமயண்ணினும்" என அமாத்திரஞ் பசாவலயருப்பது எக்களுக்குத் தெரியும். அப்போலதவனுடைய கருத்தினபேசால் இத்தத்த திருக்கட்டத்திலயாதாரைத் உதப்பக்கருத்தால் அது அசாத்தியமானதுஞ் சேதொழுக்கதமொமெய்த்துக்கொக்க வேண்டியது. ஆகையால் இப்பெரு நுதவற்றையப் போகலிட்டு அப்போலதவர், உச. அதி. உசு. வசனத்தற் சொல்லவியருக்குக் காரியத்தைப் பார்ப்போமாக. இத்தவசனத்தற்குமுன் போன சரித்திரத்தற்குப் பவுலென்பவர்க்கொருக்க, மக்கேதோகியாவென்னும் காரணக்கலில் திரிக்ககவிசேஷத்தைப் பிரசவ்யம்பண்ணித் திருமபயம் எஞ்ராவென்

கரத்தில் அப்போதான் வந்ததாகத் தெரிகிறது.

தீவரத்தோடு நின்றிருக்கும் பூதவல்லாருக்குத் தங்கள் பிள்ளைகளை உருத்திரசேனம்பண்ணவும் மற்ற முறைமைகளின்படியே நடக்கவும் வேண்டியவருமென்று சொல்லி இவ்விதமாகப் புலர்க்கு மோசையைவிட்டு விவருப்படி உபதேசித்திருப்பது ஒரு சிலையிலுள்ள பூதர் மூக்கு அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. பூதர்கள் இதைப்பற்றித் கேள்விப்பட்டவுடனே மெத்தக் கடுங்கோபக்கொண்டதினால் யாக்கோபும் மூப்பர்களும் அவர்களை இணக்கவும் கலகம் வராதபடி காக்கவும் வேண்டுகென்று பவுலுக்குப் புத்தி சொல்லி அவனைப் பட்டிக்கொண்டு கத்தும்பண்ணுமா பிரத்தினையைச் செலுத்தவிருந்த வேறு காண்பொருள் சேர்த்துக்கொண்டு "எல்லாருக்குத் தங்களுக்கு உங்களுக்குத் தான் அறிவிக்கப்பட்ட தொன்றுமில்லையென்றும் தோனே சிபாயப்பி மானத்தைக்கொண்டு நடக்கிறவனென்றும் அறிவார்களென்று" சொன்னார்கள். அப்பொழுது பவுல் அதற்குச் சம்மதித்தான். பவுலும் மற்றவர்களும் இதைமுதல்தலே நடத்துகொண்ட கடைபிடிப்பைப் பார்த்தால் அக்கணம் நடந்த கலகம் வராமற் றடை பண்ணுவதற்கு அச்ச வேளுக்குத் தக்கதாய் பூதர்களுடைய வழக்கங்களைக் குறித்து என்னவாக்காய்ச் காணப்பட்டாலும் அவர்கள் அவைகளில் மெத்த உபதேசை கொண்டவர்களாய் இருந்தார்கள் என்பதற்குச் சற்றென்கிறதற்குச் சந்தேகமில்லை. அப்போலதவர். டக். அதி. க. வசனத்தில் தீமோத்தேயு விருத்தசேனம் பண்ணப்பட்டவராலா மித்தன்மையையுடையதாதலால் அதைப்பற்றிப் பார்க்க வேண்டியது மெத்த அவசரமாய் "அவனைப் பவுல் தன்னுடனே உட்புறப்படுவதென்கென்று விரும்பி அவனுக்கு விருத்தசேனம்பண்ணினான்." இப்படிபெயர்வால் பவுல் தீமோத்தேயுவுக்குச்செய்த விருத்தசேனம் அவசரமானதும் பலனுள்ளதுமான கடங்களை உத்தேசித்தபடியாவல்ல, ஆனாலும் அவ்விடங்களிலிருக்கிற பூதர்களினிமித்தமாகவே அப்படிச்செய்தான். இதுகாரியம், க. கொந்தியர். க. அதி. க. டக். டக். வசனங்களிற் பவுல் துவாரம்பரமாய் வெளிப்படுத்தினான். எப்படியெனில், நான் எல்லாசையும் விட்டுச் சுயாதீனவிரும்பும் நான் அதிக சனங்களை ஆதாயப்படுத்திக்கொள்ளும்பொருட்டு என்னத்தானே எல்லாருக்கும் ஊழியக்காரனாகிடுவேன். அந்தப்படி பூதரை ஆதாயப்படுத்திக் கொள்ளத்தக்கனையாக பூதருக்கு பூதனைப்போலவும் தியாயப்பிரமாணத்திற்குக் கீழானவனைச் சதாயப்படுத்திக் கொள்ளத் தக்கனையாக தியாயப்பிரமாணத்திற் கீழானவனைப் போலவுமானேன். டக். வச. க. அன்புபடியுஞ் சிலரை இரட்சிக்கும்படிக்கு எல்லாருக்கும் எல்லாவிறமுமானேன். கலாத்தி. டக். மக். இப்பெக்கிறித்தவைப்பற்றும் விசுவாசத்தினாலேயன்றி தியாயப்பிரமாணத்திற்கேற்ற கிரியைகளால் மனிதன் தீயான குற்றத்தையென்றறிந்து தியாயப்பிரமாணத்திற்கேற்ற கிரியைகளிலுல்ல. இன்னும், கலாத்தியர். டக். அதி. க. டக். க. அதி. மக். தீவர்கள் மறுபடியும் அகமைத்தனத்தின் துக்கத்தாக்குப்பாடமல்கறித்து நமக்குண்டாக் கினை சுயாதீன நிலையிலே கிடைக்காமலிருப்பீர்களாக. பின்னுக்கேளுங்கள், பவுலென்னும் கானே உக்களுக்குச் சொல்லுகிறதாவது தீவர்கள் விருத்தசேனத்தைப் பண்ணிக்கொண்டால் கிறித்து உங்களுக்கொரு பிரயாசனமுமாகுமாட்டார். கிறித்தவையேவிடத்தில் விருத்தசேனத்தாலாவது விருத்தசேனையில்லாமையாலாவது பிரயோசனமில்லையே, புகயசிருக்கியானதினாலே பிரயோசனமவரும். விருத்தசேனத்தின் மகிமை இன்னதென்றும், தியாயப்பிரமாணத்தினைப்பற்றிய மற்றும் கிரியைகளின் மென்மையின்னதென்றும் பவுலென்னின் எண்ணம் இதிலே தெளிவுறக் கண்டிருக்கின்றது. "அகமைத்தனத்தின் துக்கத்தா" என்றே சொல்லியிருக்கின்றது. அதிலிருந்துதானேகிறித்தவர்களுக்குத் தமது சனங்களை இட்டமாக்கிவிட்டார். மற்ற மப்போலதவருடைய என்னும் இவைபோலவது ஒற்றைமப்பட்டதாயிருக்கின்றது. எப்படியெனில், யாக்கோபும் மற்ற மூக்கு சபை மூப்பரும் பவுலும் பிரத்தினையை திறைவேற்றவிரும்பாத வேறு காண்பு பேரையுடைய தங்கடிகுச் சேர்த்துக்கொள்ளப் புத்திசொன்னபொழுது, அவர்கள் சொன்னது விசுவாசினானவர்கள் தேசத்தார் இப்படிப்பட்டவர்களைக் கைக்கொள்ளாமல் விவகிரிக்குவெண்டுமென்று நாம் தீர்மானம் பண்ணி-அவர்களுக்கெழுதியதுபிழை என்னார்கள். இந்த வசனங்களினால் அறிபவருமது என்னவெனில், இரட்சணியத்துக்கொரு வழியாயிருக்கிற இப்பெக்கிறித்தவிலுள்ள விசுவாசத்தைக் குறித்த பொ

ரிய பொதனைப்பற்றி பூதருக்குப் பவுல் பிரசுத்தித்தபொழுது சிபாயப்பிரமாண சிபாமிட்டைகளைக் குறித்து அவர்கள் சொன்னதற்கும் தப்பெண்ணத்தை அருட்டிவிட" தபடிக்குத் தாப்பங்களை பிரசுதம் வீண்போகாமற் காக்கிறதற்கும் அவைகளைப் பற்றி அவரோட்குச் சொல்லவில்லை. ஆனாலும் புறச்சாதிபருக்கவர் பிரசுத்தித்தபொழுது, அவர்கள் விருத்தசேனத்தைப்பற்றி மத்தும் சிபாமிட்டைகளைப்பெய்க்கிற கைக்கொண்ட சரமில்லையென்று யாதொரு சமூகசப விபரிதமுமின்றிச் சொன்னார்கள். ஏனென்றும் கலாத்தியர். க. அதி. டக். வச. சொல்லப்படுகிற "கீழ்க்கேவலாருக்கு கிறித்தவையென்பதும் விசுவாசத்தினால் பரபரப்பைப் பிழைக்கையிருக்கிறீர்கள்" பவுல் உத்தொண்ட கடைபிடிப்பற்றி அப்போலதவர். டக். அதி. டக். வச. சொல்லப்பட்ட காரியம் ஏதேதற்குக் குற்றமில்லையென்பதைப்பற்றி எல்லா மனிதருக்குள்ளுக் சற்றே விவாதமுண்டாயிருந்தது. அவர்கள் கிங்குப்படி ஆகித்துக் காத்திருந்தபடியும் இங்கிமித்தமாகத் தீவிரப்படுத்தப்பட்டது. ஏனென்றும், டக். வச. தேசத்திலிருந்து வந்த பூதர்கள் தேவாலயத்திலே அவர்கள் (பவுலையை) கண்டு உட்பெயர்வால் கடி யரணமுத்தி அவர் மேற் கைகளைப் போட்டார்கள். அப்பொழுது கசாமுழுதல் கலக்கப்பட்டது மேலுஞ் சனங்கள் உட்பெயர்வோடு வந்தபுதுவையைப் பிடித்து அவர்கள் தேவாலயத்துக்குப் புறம்பியிருந்தார்கள். மேலும் அவர்கள் அவனைக் கொடுவதாய் வகையினை எருசலேம் முழுதாய் கலக்கமடைந்திருக்கிறதென்றே ரீச்சேவகரிசு சேலுத்தி கெள்விப்பட்டான். மற்ற எல்லா மனிதரைப் போலப் பவுலும் தப்பிரத்திலே விருத்தசேனையிருத்தான். இவ்வேளையில் அவன் குற்றமுள்ளதும் புத்தியற்றதான கடைபிடிப்பின் பிற்பற்றிக் கடி யரணமுத்தியாகும். நாம் தீவிரத்தினைப்பற்றி என்ன என்னுக்குமோ அப்படியே பவுல் கடித்துக்கொண்ட கடிபெயர்வால் எல்லாதேன காடொத்துக்கொள்ளுகிறதெனில், தாலிதைப்போலத்தானே பவுலுக்கு சிபாமிட்டைப் பிழைக்கூகப்பிடிவது கடி யரணமுத்தியாகும். ஆனாலும் அவர்கள் படிப்பித்த பொதனைகள் பரிசுத்தாவியின் மூலமாகுண்டானமையால் கிறித்தவர்களையரும் அவைகளை அககிரித்துக் கொண்டு அவைகளுக்காகப் பரிசுத்தபெயர்வையுடைய தவர்களுடைய கடமையாயிருக்கின்றது. ஆனாலும் அவர்களுடைய கடைபிடிப்பை விவிய வேதகமத்தற் சொல்லப்பட்ட முறைகளுக்கொத்தினைத்திருக்குதொவென்று நாம் பார்க்கும் அவர்களுடைய கடைபிடித்தற் சொல்லிய முறைகளுக்கெதிர்த்தாயிருந்தால் நாம் அவர்களை அத்தைப் பின்பற்றுவதென்பதல்லாமல் மற்றும்படியல்ல. இன்னும், கிறித்தவர்களுடைய கடைபிடிப்பையல்ல வேறொருவருடைய கடைபிடிப்பைப் பூரணப்பட்டதாய் வேதத்தில் நாம் காணவில்லை. ஆகையால் கிறித்தவர்களுடைய விசுவாசக் குறைபாடு இவ்வக் கடிப்பதெனின் தாழ்ச்சியினால் கிறித்தவ சமயத்திற் சொல்லிய பொதனைகளுமொழுக்குகளும ஒரவித்திலென்கிற குறைவுபட்டுத் தாழ்ச்சியடைந்தேயில்லை. பவுலென்பவர் பூதச் சனங்களுடைய கிரியாக்கப் பிரமாணங்களுக்கொத்தினைத்தொருகை சொல்லப்பட்ட உதாரணங்களைக் குறித்த காமசெல்லவெண்டியதென்னவெனில்,

முதலாவது, இப்படிப்பட்ட கிரியாக்கங்களிற் சற்றென்கிற மென்மைபலவேயில்லையென்றும், கிறித்தவர்களுடைய வர்கள் அவைகளைப்பதாசரிப்பது அவர்களுக்கெல்லாருக்கும் உண்டென்றும், கிறித்தவர்களுடைய உட்கட்டிக்கையின் மத்தியத்தொன்றும், மனிதன் விசுவாசத்தினால் அல்லாமல் தியாயப்பிரமாணத்தின் கிரியைகளினால் தீயமானுக்கப்பட்டமாதொன்றும், பவுல் தமது திருபுக்கள்முதலியவற்றிற் பலமுறைபுக்கு சொல்லியிருக்கிறபடியால் இவைகளே இதுவிலையுத்தைப்பற்றிய சந்தப்போதனைப்பாருக்கின்றன.

இரண்டாவது, "சைவக்குமாரன் சம்மதாபேட்சன்" என்பவருடைய கதைத்தனங்கள் வசனங்களின்படி. கலிசெஷத்தின்போல் பூதர்களுக்கொருமுத்த வீணெண்ணத்தைக் கொடுக்கிறதொருகைக்கொண்டபவுலுக்கு அவர்களுடைய கோட்பாடுகளுக்குச் சம்பந்தித்தேயல்லாமல் அப்படிப்பட்ட சடங்குமுறைகளைக் கொள்வது தக்கபேரிலவருத்த உடனென்றதாவெண்ணி அப்படிச் செய்யவில்லை.

மூன்றாவது, பரிசுத்தாவியின் வரப்பிரசுத்தத்தாற் கொடுக்கப்பட்டதும் பொய்ப்பட்டப்போகாததான வேதவசனங்களை

head-dress was a mass of splendid diamonds, and his shoulders and chest were covered with enormous pearls. The envoy on meeting His Majesty stepped into his howdah, and after the usual embrace, the whole procession returned to the palace, where a sumptuous breakfast was prepared.

SCINDE.

Battle with the Amers of Hyderabad—Victory of the English.—A complete and signal victory was gained on the 17th February by the European and Native troops under the command of Sir Charles Napier, over the combined armies of the Amers of upper and lower Scinde. The force of the enemy was 22,000 men with 15 guns, while that of the English was less than 3,000 men with 12 guns. The contest was resolute and desperate, lasting upwards of three hours, when the enemy was completely defeated and put to flight, with the estimated loss of 1000 killed and 4,000 wounded. The loss of the English was 62 killed and 194 wounded. On the following day the six principal chiefs delivered themselves up as prisoners of war, and the British colours were hoisted over the city of Hyderabad on the 20th.

Prospect of renewed hostilities.—By a steamer which arrived at Bombay on the 14th inst. intelligence was brought that the communication between Kurachio and Hyderabad, had been cut off, and that 20,000 Baluchists were about to make another attack on General Napier's force. Three steamers had been despatched from Bombay with 800 additional troops for Scinde.

AFFGHANISTAN.

Dost Mahomed.—Dost Mahomed, the ex-king of Afghanistan has left Lahore for Cabul. He has been treated in a very princely manner by Shero Sing, the king of Lahore, who allotted him 700 Rupees a day till he should leave the Sikh territories, and on his departure presented him with 10,000 Rupees in money, and jewels to the amount of 30,000 Rup.

OVERLAND INTELLIGENCE.

The steamer *Hindustan* arrived at Galle on the evening of the 14th inst. bringing the overland mail from London to the 6th ult.—being 36 days from London to Ceylon.

Parliament opened its sessions on the 2d of February—the governmental speech being read by the Lord Chancellor. After alluding to the friendly disposition towards England of all princes and states, it proceeds to mention the ratification of the treaty with the United States and expresses the hope that the amicable relations of the two countries have thereby been confirmed.—The peace with China is then alluded to, and a high compliment paid to the naval and military forces by whose agency it was induced, and much satisfaction is expressed at the prospect of wide openings for the commercial enterprise of her Majesty's subjects in connection with that vast empire.—The establishment of a system of administration for the Christian population of Syria—the acceptance by the Turkish and Persia Governments of the joint-mediation of Great Britain and Russia, for the settlement of their differences—the conclusion of a treaty of commerce and navigation with Russia—the success of the recent military operations in Afghanistan—and the liberation of the prisoners, are successively alluded to as causes of gratulation.

The decrease of the revenues is regretted, and is supposed to be attributable to the depression of the manufactures and the consequent reduced consumption of many articles—and to the reductions of the import duties made at the last sessions. The confidence is however expressed that the future produce of the revenues will be equal to every exigency of the public service. Much satisfaction is expressed at the loyalty and affection manifested on the occasion of her Majesty's late visit to Scotland—and regret, at the disturbances that had occurred in the manufacturing districts. The only measures alluded to as forthcoming, for the consideration of Parliament, are "measures connected with the improvement of the Law, and with various questions of domestic policy."

We have been able to glean but few items of general intelligence but such as we have, are given below.

On the 13th January the British islands were swept by a dreadful hurricane, which extended over the greater portion of Europe, involving a great sacrifice of life and property.—The *Conqueror* a fine ship of 800 tons, bound from Calcutta to London, was driven on the French coast and every soul on board was lost except one of the cuddy servants and a boy.

Her Majesty's *accessionment* is expected to take place in the latter end of March or beginning of April.

Sir Charles Metcalfe has been appointed Governor General of Canada.

It is said to be the intention of her Majesty and Prince Albert to visit Ireland in the course of the season.

The Peninsular and Oriental Company's Steam-ship *Bentick*, of 2,020 tons, designed, we believe for the east India station, was launched on the 19th January. It is said there is no intention of establishing a bi-monthly mail to India for the present.

Sir Hugh Gough, is said to be appointed to the Command-in-chiefship of India, provisionally on the retirement of Sir J. Nicholls.

Assassination of Sir R. Peel's private Secretary.—Mr. Drummond, private Secretary of Sir Robert Peel, was assassinated on the 20th January, by a man named McNaghten, a native of Glasgow, who approaching close behind Mr. Drummond, put the muzzle of a pistol to his back, and fired. He was immediately seized by a police man and confined. It appeared on examination that he had intended to have shot Sir R. Peel, and mistook Mr. Drummond for him. Mr. Drummond lingered till the 25th, when he expired.

அறிவித்தல்.

தஞ்சாவூர். ஆண்டு ஆடி மூல முதற் திகதி முன்பாக, தஞ்சாவூர். ஆண்டு ஆனி மீ. கூயி. மீ. திசை ருசுபாழ்ப்பாணமும், வன்னியம் சாராயக் கள்ளுக்குக் குத்தகையை இதனமீது தவருகிற சித்திரை மாதம், 9 மீ. திகதியாகிய பதன்கிழமை பாழ்ப்பாணம் கச்சேரியில் விற்கப்படுமென்றித்தால் அறிவிக்கப்படுகிறது.

மன்றா, துரைக்காவை சாராயக் கள்ளுக்குத் தகையும் இதனமீது தவருகிற சித்திரை மாதம், 10 மீ. திகதியாகிய செவ்வாய்க்கிழமை மன்றா கச்சேரியில் விற்கப்படுமென்றித்தால் அறிவிக்கப்படுகிறது.

குத்தகைகாரர் தானே சாராயந்தேடிக்கொள்ளவேண்டுமென்பதைத் திட்டமாய் அறிவித்துக்கொள்ளவேண்டியது.

பாழ்ப்பாணம் கச்சேரியில் தஞ்சாவூர். ஆண்டு பங்குனி மாதம், 10 மீ. திசை ஏசுவர்.

NOTICE.

NOTICE is hereby given that the Arrack and Toddy rent of Jaffna and Vanny Division of the Province for the year commencing from the 1st July 1843 and ending with 30th June 1844 will be exposed for sale at the Jaffna Cutchery on Wednesday the 5th April next.

The Arrack and Toddy rent of Manaar and Nowera Calave Division of the Province will be exposed to sale at the Manaar Cutchery on Tuesday the 25th day of the same month.

It is to be clearly understood that the renter is to supply himself with the Arrack.

Jaffna Cutchery, }
March 17, 1843. }

TAMIL CALENDARS for 1843-4 for sale at this Office. Price 15 shillings for 100 copies: less than 100 copies 3d. each.

CONTENTS.—அட்டவணை.

	Page.		Page.
வேதபரொழுச்சம்	65	The Catechist's preparation	65
மகம்மத சமயதால்	66	Al Koran	66
உட்டென்பவர் செய்த பிரபஞ்ச தால்	68	Abridgement of Good's Book of Nature	67
நன்மை	69	Abbott's Lessons on Morals	69
வில்லியம் டெனிலி என் துரை நூல்களில் செய்த தில்	ib	Principles of English Grammar	69
கண்ணச்சாரம்	ib	Christian	70
இதில்துயரம்	70	Rules for the Conduct of a Christian Life	ib.
பரபாபு கடைபிலாக் கட்டிய உடையவர்	71	Scriptural Proofs of the Doctrines and Duties of Christianity	71
பஞ்சதந்திரக்கதை	72	Pancha-Tantra-Katei	72
குறம்—பஞ்சாங்கம்	ib.	Cural-Panchangum	ib.
"சைவம் குமாரம் நம்மதாபேட்சம்" என்பவருக்குக் கொடுக்கப்படும் உத்தரம்	75	Conclusion of the Reply to the Communication of a "Lover of good Religion" in No. 2. of the present Vol.	73
கடைசிப்பகுதி	75	Summary of News	78
புதிதச்செய்திகள்	78		